

เมื่อ
มังกร
ได้พิภพ
ตัวสุดท้าย
กลายเป็น
บงะ
ประจำ
๒ ตระกูล

桑沃 ชางวู้ว

เขียน

เนโกะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โทรติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เป็นต้น

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สมบัติของมังกร ย่อมต้องกลับคืนสู่มังกร

แต่บางครั้งสิ่งที่มังกรเฝ้าตามหา อาจไม่ใช่เพียงทองคำ อัญมณี หรือ
ร่างแท้จริงที่สูญหายไปเท่านั้น

หลังจากการเปิดภาคเรียนมาถึง สื่ออันได้เข้าใกล้หมู่เหิงมากขึ้นกว่าเดิม
ทั้งจากหนังสือโบราณประจำตระกูลมู่ที่บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับมังกร การ
ดูดซับคราบมังกรที่คืบหน้าไปที่ละน้อย และการออกตามล่าสมบัติของตน
กลับคืนมาในแถบอิวาน

เรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นระหว่างทาง ทำให้นักล่ามังกรผู้แข็งแกร่ง
ค่อยๆ มองเด็กหนุ่มตรงหน้าเปลี่ยนไป จากคนที่ต้องปกป้อง กลายเป็น
คนที่อยากเฝ้ามอง อยากเข้าใกล้ และไม่อาจปล่อยมือได้ง่ายๆ

แต่ความสัมพันธ์นั้นจะเดินหน้าต่อไปอย่างไรเมื่อฝ่ายหนึ่งคือมังกร
และอีกฝ่ายหนึ่งคือนักล่ามังกร!

ด้วยรัก

Lilac

บทที่ 38

ไม่ช้าเว็บเหยา ก็รีบพาหน่วยแพทย์รุดมา

เมื่อเห็นสื่ออันในอ้อมอกมู่เหิง เธอก็ตกตะลึงไปเล็กน้อย – แม้จะรู้ว่าผู้บังคับบัญชาผู้ไม่มีทางใจร้ายใจดำปล่อยสื่ออันไว้กับน้ำหิมะอย่างไม่ไยดี ทว่าเขากลับอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมาด้วยตัวเอง นี่เป็นสิ่งที่เว็บเหยานึกไม่ถึงเลย

หลังจากอิงไปช่วงสั้นๆ เว็บเหยา ก็รีบกลับสู่ความใจเย็นเป็นมืออาชีพอย่างว่องไว

เธอรีบสาวเท้าไปข้างหน้า คิดจะรับเด็กหนุ่มที่หลบลี้มาจากมือมู่เหิง ทว่าอีกฝ่ายกลับเหมือนมองไม่เห็นมือเธอที่ยื่นออกมา เอ่ยปากถามหนึ่งๆ “เต็นท์พยาบาลอยู่ทางไหน”

เว็บเหยาเหม่อลอยไปสองวินาที ก่อนจะตอบโดยอัตโนมัติ “อยู่ อยู่ ที่ด้านนอกถ้าค่ะ...”

“อืม” มู่เหิงพยักหน้า อุ้มสื่ออันตรงดิ่งออกไปด้านนอก

เว็บเหยามองเงาร่างสูงโปร่งของชายหนุ่ม สถิตหลุดอยู่พักใหญ่
เดียวก่อนนะ หัวหน้าไม่ชอบให้ใครมาสัมผัสร่างกายไม่ใช่เหรอ?
...แต่ทำไมเมื่อกี้หัวหน้าเหมือนปฏิเสธที่จะให้เธอรับช่วงต่อล่ะ
เป็นภาพลวงตาเธอ ภาพลวงตาจริงเหรอ?

มู่เหิงพาสื่ออันเข้ามาภายในเต็นท์พยาบาล แต่กลับเผชิญอุปสรรคใหญ่
ในขั้นตอน วางอีกฝ่ายลง

ไม่รู้เพราะเหตุใด เด็กหนุ่มที่รูปร่างดูผอมบางถึงได้เก็บซ่อนพลังกำลัง

ไว้มากมายปานนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรก็แะไม่ออกเลย เมื่อครู่เพิ่งจะจัดใบหน้า
ที่ล้อมกรอบด้วยผมสั้นฟูฟ่องซึ่งซุกหน้าอกของมู่เหิงอยู่ออกมาได้นิดหน่อย
พริบตาเดียวก็ซุกกลับลงไปอีกแล้ว

เสื้อผ้าบนร่างมู่เหิงถูกดึงจนละเทะไปหมด เผยให้เห็นเสื้อสีดำข้างใน
ยามขยับมองเห็นเส้นกล้ามเนื้อกำยำแข็งแรงบนอกได้รำไร

ภาพที่เห็นเลวร้ายขึ้น

เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ “...”

พวกเขาตัวแข็งที่อยู่กับที่ จ้องมองไปยังใบหน้าด้านข้างอันแสนเย็นชา
ของมู่เหิงด้วยสีหน้าสิ้นไหว รู้สึกไม่แน่ใจเล็กน้อยชั่วคราว ไม่รู้ว่าควรจะเข้าไป
ยื่นมือช่วยเหลือดีหรือไม่

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เรื่องพรรคนั้นพวกเขามองดูได้จริงหรือ

ใบหน้าของมู่เหิงไม่มีอารมณ์เท่าใดนัก เขาเงยหน้าขึ้น น้ำเสียงเฉยชา
ทุ้มต่ำ

“ออกไปก่อน”

เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ราวกับได้รับการอภัยโทษ รีบวิ่งออกจาก
เต็นท์ไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งแผ่นหิน หายไปจากตรงหน้ามู่เหิงแทบจะใน
ชั่วพริบตา

อย่างกับว่าหากเข้าไปเพียงหนึ่งก้าว ก็จะถูกฆ่าปิดปากอย่างไรอย่างนั้น
ภายในเต็นท์เหลือเพียงมู่เหิงและสื่ออันสองคน

มู่เหิงก้มหน้ามองเด็กหนุ่มในอ้อมแขนตัวเอง ชมวดคิ้วด้วยความ
ปวดหัวเล็กน้อย

ครั้งก่อนตอนอยู่ที่โรงพยาบาลก็เป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรอีกฝ่ายก็
ไม่ยอมปล่อยมือ เขาเลยจำต้องถอดเสื้อคลุมของตัวเองออกถึงปลีกตัวมาได้
จะว่าไปก็แปลก หากเป็นเมื่อก่อนมู่เหิงถูกคนต่อแยไกลัชิดขนาดนี้
ตามหลักแล้วจะต้องรู้สึกรังเกียจอย่างมากแน่นอน

แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ...

ครั้งนี้ไม่ได้รังเกียจ

มู่เหิงนิ่งไปเล็กน้อย ยื่นมือออกไปด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ปลดกระดุม

เลื้อยคลุมทีละเม็ด

จากนั้นเขาก็ห่อสื่ออันเอาไว้อย่างชำนาญ แล้ววางไว้บนเตียงพยาบาล
เดี่ยวตรงหน้าเขา

เสียเลื้อยคลุมไปในมือสื่ออันอีกตัวแล้ว

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย ดูเหมือนไม่ค่อยสบายใจ

มูเหิงที่หันหลังกลับหยุดเล็กน้อย

เขาคุ่นคิด หยิบอัลบั้มแผ่นเพลงที่เก็บได้จากนอกทางเดินที่ถูกปิดกั้น
ก่อนหน้านี้ออกมา

ในฝ่ามือ อัลบั้มแผ่นประกายแวววาวสีแดงอ่อน ส่งความร้อนออกมาอย่าง
ต่อเนื่องไม่ขาดสาย

มูเหิงโน้มตัวลง ใส่อัลบั้มกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของสื่ออันอีกครั้ง
อย่างเบามือ

จากนั้นเขาก็ฉวยหยิบเลื้อยคลุมสักตัวภายในเตียงพยาบาลมาคลุม
บนร่าง ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์กำลังยืนหน้ายื่นตาเข้ามาดู เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า
ก็รีบดึงสายตากลับ ยืนตัวตรง ก้มหน้าด้วยความเขินอาย แกล้งทำเป็น
ท่อนไม้ไม่ได้ยินไม่ได้เห็น

ส่วนทำไมเลื้อยคลุมบนร่างผู้บังคับบัญชาถึงเปลี่ยนไปหรือ

พวกเขาไม่รู้และไม่กล้าถามด้วย

มูเหิงกวาดตามองพวกเขา สายตาเฉยชา “เข้าไปเถอะ”

ว่าจบ เขาก็ก้าวขยายาวๆ สวมเท้าเข้าไปในถ้ำ

เขาเดินผ่านเส้นทางที่ถูกเปิดด้วยความรุนแรงก่อนหน้านี้ จนมาถึง
โพรงถ้ำด้านในสุด

พื้นดินที่ใหม่เกรียมก่อนหน้านี้ถูกปกคลุมใหม่ด้วยชั้นหิมะหนาแล้ว
ส่งเสียงฉะฉะยามเหยียบอยู่ได้เท้า ท้องฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้น และลาดแสง
ส่องลงมา

มูเหิงหยุดอยู่ตรงกลางถ้ำ

เขาเงยหน้าขึ้น ดวงตาเย็นชาสีฟ้าสะท้อนภาพท้องฟ้ามุกขมัวกว้างใหญ่

ที่อยู่ไกลโพ้น มองไปยังทิศทางที่หิมะกำลังตกหนักลงมา

มังกรไปไหนแล้ว

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ทำไมมันต้องหลีกเลี่ยงการปะทะกับมนุษย์ด้วย

เวินเหยาเดินเข้ามาหา “หัวหน้า มาแล้วหรือคะ”

“อืม”

มู่เหิงถอนสายตากลับ พยักหน้าสบหนึ่ง น้ำเสียงของเขาเย็นชาทุ้มลึก มีนัยทางเหนียวจะเข้าใกล้

“ทีมฝ่ายเทคนิคเจออะไรบ้าง”

เวินเหยารายงาน “จากการตรวจสอบในเบื้องต้น โพรงถ้ำนี้เก่าแก่มาก และมีอยู่มากแล้วอย่างน้อยหมีปี น่าจะเป็นซากที่หลงเหลือจากยุคเผ่าพันธุ์แฟนตาซี บนหินมีร่องรอยของไต้พิภพชัดเจน น่าจะมาจากครั้งนั้นที่รอยแยกไต้พิภพขยายตัวและยื่นเข้ามาในผืนแผ่นดินใหญ่ ทั้งสี่ด้านมีร่องรอยของเปลวเพลิงมังกร ไม่ใช่แค่ช่วงนี้นะคะ หมีปีก่อนก็มี อาจจะเป็นถ้ำมังกรตั้งแต่เมื่อนานมาแล้ว...”

เธอพูดสรุปอย่างเป็นลำดับ ทันใดนั้น เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคคนหนึ่งที่อยู่นอกถ้ำก็ร้องอุทานด้วยความตกใจ

“นี่ นี่มัน -!”

เวินเหยาก็ไป หันไปมองทางต้นเสียง

เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคที่เหมือนจะค้นพบอะไรบางอย่างคนนั้นรีบวิ่งเข้ามาหาพวกเขาพร้อมเครื่องมือ พุดรัวเร็ว “ผู้ บังคับบัญชา คุณดูนี่สิครับ -!”

มู่เหิงหุบแขนตาสีขาวเงินลง มองเครื่องมือในมือของอีกฝ่าย

“เมื่อสักครู่ผมตรวจสอบร่องรอยของสิ่งที่คล้ายมนุษย์ตรงนั้น!” เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคหอบหายใจเล็กน้อยเพราะร้อนรน เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตั้งสติพูดต่อ “ไม่ใช่ช่วงนี้ น่าจะมีมาระยะหนึ่งแล้ว แต่จะต้องทิ้งร่องรอยเอาไว้หลังจากถ้ำนี้ขึ้นมาบนผืนดินแล้วแน่นอน ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางถูกทิ้งไว้จนตรวจพบ”

เวินเหยา “เพราะฉะนั้น นายจะบอกว่า...”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคพยักหน้ายืนยัน
“ถูกต้อง พวกเราไม่ใช่มนุษย์คนแรกที่เจอถ้ำนี้ มีคนมาที่นี่ก่อนหน้านี้
พวกเราแล้ว”

สื่ออันฝันร้ายถึงสิ่งที่น่ากลัวมาก

เขาฝันเห็นว่าวันหนึ่งตัวเองตื่นขึ้นมาแล้วจู่ๆ ก็กลายเป็นมนุษย์ที่แขนขา
ทั้งสี่อ่อนแอ ไม่เพียงสูญเสียร่างกายใหญ่โตน่าเกรงขามของตัวเองไป แม้แต่
ไต่พิภพก็กลับไปไม่ได้แล้ว ที่น่ากลัวที่สุดก็คือเมื่อเขากลับมาถึงถ้ำของตัวเอง
ด้วยความยากลำบาก ถ้ำกลับว่างเปล่า สมบัติทั้งหมดหายไปแล้ว!!

สื่ออันสะดุ้งตื่น

เหนือหัวของเขามีดสนิท เขาถูกโอบล้อมด้วยบางสิ่งที่อบอุ่น กลิ่นหอม
บางอย่างพุ่งอยู่ที่ปลายจมูก เสมือนฝันหลังจากหิมะตกหนัก เย็นและสดชื่น
สภาพแวดล้อมมีมิติอบอุ่นให้ความรู้สึกปลอดภัยสบายใจกับเขา ทำให้เขา
รู้สึกง่วงนอนอีกครั้ง

เยี่ยมไปเลย เป็นความฝันเองหรือ

เขาหาวหวิด หนึ่งตาค่อยๆ ตกลงมาทีละน้อย

“นายท่าน นายท่าน! ในที่สุดท่านก็ตื่นสักที!”

น้ำเสียงคุ้นเคยที่เอะอะโวยวายเล็กน้อยดังขึ้นข้างหู

สื่ออันขมวดคิ้ว พลิกตัว ผงคีรีชะลงกับหมอน คิดจะปิดกั้นเสียงนั้น
ไว้ด้านนอก

ทว่าเสียงเอะอะโวยวายนั้นก็ยังวนเวียนอยู่ด้านข้าง คอยรบกวนยาทำให้
เขาหวนหุดต่อไปไม่หาย “นายท่าน? นายท่าน?”

สื่ออันลืมตาขึ้นด้วยความเดือดดาล

เห็นเพียงตรงหน้ามีตัวขนาดเท่าเล็บมือตัวหนึ่งยืนอยู่บนหมอน มัน
มีขาเรียวยาวเล็กหงาย คีรีชะเป็นใบหน้าคนอัปลักษณ์ เวลานี้กำลังยิ้มให้เขาอย่าง
ประจบประแจง

ลืออัน “...”

เสียวิวนาที่นั่น ความทรงจำทั้งหมดพลันทะลักเข้ามาในหัวราวกับ
กระแสน้ำ

ไม่ ไม่ใช่ความฝันหรือนี่

เรื่องน่ากลัวพวกนั้นเมื่อครุ่นนึกเกิดขึ้นจริง ๆ!!

เจ้าแมลงปีศาจเห็นเด็กหนุ่มตรงหน้าจู่ ๆ ก็มีสีหน้าหม่นหมอง สายตา
สูญเสียจุดรวมแสง ราวกับจู่ ๆ ก็จมลงสู่ห้วงแห่งความสิ้นหวังและโศกเศร้า
ถูกย้อมไปด้วยสีมืดหม่น

มันตกใจเพราะลืออัน

เจ้าแมลงปีศาจ “...”

แม้มันจะรู้ว่าตัวเองไม่ได้สว่างไสวเตะตาเท่ามนุษย์น่ากลัวมู่เหิงนั้น แต่
อย่างน้อยก็ไว้หนังกันบ้างเถอะ!

คนแรกที่มามองเห็นคือมันแล้วน่าผิดหวังขนาดนั้นเลยหรือไง! น่าชิงชัง
นัก!

ลืออันค่อย ๆ หลับตาลงราวกับหนีจากความจริง

ถ้าหลับอีกสักตื่น ทุกอย่างจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมหรือเปล่า

เสียงเอะอะของเจ้าแมลงปีศาจดังขึ้นอีก “นายท่าน ข้าเห็นท่านลืมตา
แล้ว ท่านต้องตื่นแล้วแน่...”

“...”

ลืออันเบิกตาโพลง ดิดตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง ยื่นมือไปบีบเจ้าแมลง
ปีศาจ แปลงวาจาอย่างโหดเหี้ยม “เจ้าอยากตายหรือ!”

ทันใดนั้นเขาก็เหมือนสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง จึงนิ่งไปเล็กน้อย
เหลียวมองไปรอบด้าน

“เอ๊ะ?”

ลืออันนิ่งไป “ที่นั่นคือที่ไหน”

เจ้าแมลงปีศาจตะขิดด้วยความยากลำบาก “บ้านตระกูลลือ!”

ลืออัน “...หา?”

เขาจะพริบตาพริบ ๆ ถึงตระหนักได้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่คฤหาสน์

ตระกูลสื่อ ทว่าห้องในความทรงจำที่เดิมทีเต็มไปด้วยฝุ่น ไม่เคยผ่านการทำความสะอาดอย่างเอาใจใส่มาก่อนได้รับการเก็บกวาดใหม่แล้ว สภาพไม่เหมือนครั้งแรกที่เห็นเลย

สื่ออันสีหน้าสับสน “ทำไมข้าถึงมาอยู่ที่นี่”

เจ้าแมลงปีศาจจ้องสื่ออันด้วยความเศร้าสร้อย “ท่านรู้ไหมว่าท่านหลับไปนานเท่าไร!”

สื่ออัน “...ไม่รู้”

เจ้าแมลงปีศาจตื่นจากหวางนิวแข็งๆ ของอีกฝ่าย กางปีกทั้งสองข้างบินพืบพืบบานผ้าห่มของสื่ออัน เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “สรุปว่า พุดแบบนี้แล้วกัน พรุ่งนี้ก็คือวันเปิดเรียนอย่างเป็นทางการ”

รูม่านตาของสื่ออันสั่นไหว “เจ้า เจ้าไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม”

เจ้าแมลงปีศาจส่ายหน้าอย่างเคร่งขรึม

สื่ออัน “...”

เขาทนหนาวสองวันไม่พอ ไม่ใช่แค่หาสมบัติเอลฟ์ในตำนานไม่เจอ ยังได้รู้ข่าวร้ายใหญ่หลวงว่าสมบัติหายไป อีกทั้ง...ตัวเองหลับหนึ่งคืนก็ผ่านไปทั้งช่วงวันหยุดแล้ว ไม่ได้เล่นเกมแม้แต่เกมเดียวเลยด้วยซ้ำ!!

มันจะน่าอนาถเกินไปแล้ว ฮือๆ ๆๆ!!

จู่ๆ สื่ออันก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้กะทันหัน!

ใช่!

ครั้งนี้ก็เชื่อว่าไม่ได้อะไรเลย!

เขารับหลับตาลง สัมผัสพลังในร่างกายตัวเอง

- หลังจากลอกคราบแต่ละครั้ง มังกรจะเข้าสู่ช่วงอ่อนแอเป็นระยะเวลา

ที่แย่ยิ่งกว่าคือช่วงเวลาที่อ่อนแอนี้จะยาวนานขึ้นตามจำนวนครั้งที่เพิ่มขึ้น

ดังนั้นมังกรส่วนใหญ่จะกินคราบของตัวเองที่ลอกออกมาลงไป เพราะในคราบมังกรนั้นประกอบไปด้วยพลังงานที่แข็งแกร่งมาก สามารถช่วยให้มังกรผ่านช่วงที่ยากลำบากนี้ไปได้ ทำให้พวกมันไม่อ่อนแอเกินไปหลังการ

ลอกคราบหนึ่งครั้ง จนต้องกลายเป็นเหยื่อของสายพันธุ์อื่น

ซึ่งสื่ออันลอกคราบครั้งนี้เป็นครั้งที่สี่แล้ว

ที่เขาอยู่ในสภาวะอ่อนแอขนาดนี้ อาจเป็นเพราะขาดขั้นตอนสำคัญนี้ไป

สื่ออันใช้สติ ขจัดจุดแสงที่ยังไม่หายไปจากร่างกายโดยสมบูรณ์ทีละน้อยอย่างใจเย็น

เขาสัมผัสได้ว่าพลังงานที่คั่นเคยบางอย่างพุ่งออกมาจากกระดูกและแขนขาทั้งสี่ – เหมือนสามครั้งก่อนหน้านี้ที่เขาลอกคราบ พลังของตนค่อยๆ ฟั่นคืนกลับมา

แม้จุดแสงพวกนั้นจะยังเหลืออยู่เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ทว่าสื่ออันมีกลางสังหรณลิ้มรับบางอย่าง

เขาสัมผัสได้ว่าร่างกายของตัวเองกำลังเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ผิวหนังนุ่มของมนุษย์ถูกแทนที่ด้วยเกล็ดแข็งแรงที่ไม่อาจทำลาย สองปีกกับเขามังกรค่อยๆ ออกออกมา โครงกระดูกภายนอกที่ยิ่งใหญ่ค่อยๆ ปรากฏออกมาทีละน้อย

สื่ออันเบิกบานตาสีแดงทอง

วิญญาณที่ถูกจองจำอยู่ในร่างมนุษย์ได้รับเลือกที่เหมาะสมในที่สุด ความสบายของการได้ฟื้นคืนสู่ร่างเดิมค่อยๆ แผ่จากกรงเล็บมาถึงโคนปีกของเขา

เขาจะพริบตาปริบๆ อย่างเหลือเชื่อ ก้มหน้ามองกรงเล็บของตัวเอง

เปลี่ยน เปลี่ยนกลับมาแล้วจริงๆ เหนือ

แต่ยังไม่รอให้สื่ออันได้ตื่นตื่น ก็ได้ยินเสียงแห่งๆ ของเจ้าแมลงปีกดำดังอยู่ไม่ไกล “นาย นายท่าน?”

ทำไมเหวอ หรือว่าตกใจกับร่างที่ยิ่งใหญ่ของเขาจนตะลึงไปเลย

สื่ออันหันไปมองทางต้นเสียง

สื่ออัน “...”

เขาเอียงคอด้วยความฉงน “ทำไมเจ้าถึงตัวใหญ่ขึ้นล่ะ?”

มุมปากของเจ้าแมลงปีกดำกระตุก “ไม่ นายท่าน ร่างกายของข้าไม่ได้

เปลี่ยนแปลง”

แสงจันทร์สลัวอันไกลโพ้นสอดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ส่องสว่าง
ครึ่งหนึ่งของห้อง

มังกรตัวน้อยที่ขนาดเท่าฝ่ามือตัวหนึ่งนั่งยองๆ อยู่บนเตียงนุ่ม เกล็ด
ของม้านระยิบระยับ กรงเล็บน้อยๆ หดอยู่ใต้พุงกลม รูม่านตาแนวตั้งสีแดง
ทองกะพริบปริบๆ ดูเหมือนสับสนกับสถานการณ์ตอนนี้ของตัวเองอย่างยิ่ง

“ท่าน...ท่านตัวเล็กลงต่างหาก”

บทที่ 39

ผ่าไปพักใหญ่ ลืออันถึงตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดอะไรกันแน่

เขาเยยหน้าขึ้นช้าๆ เหลียวมองเครื่องเรือนรอบตัวที่เหมือนกับในความทรงจำทุกอย่าง แต่กลับใหญ่ขึ้นเป็นเท่าตัว จากนั้นก็ก้มหน้ามองตัวเอง

ลืออันยกกรงเล็บข้างหนึ่งขึ้น กะพริบตาแล้วกะพริบตาเล่า

...เฮ้?

ในที่สุดเขาก็เข้าใจสถานการณ์แล้ว

“เป็น เป็นแบบนี้ไปได้ยังไง...” ลืออันตกใจจนติดตัวถอยหลัง พุดตะกุกตะกัก

ระยะนี้เขาคุ่นเคยกับวิธีการเดินแบบมนุษย์แล้ว จู่ๆ ครั้งนี้เปลี่ยนกลับมาอยู่ในร่างมังกร ลืออันไม่คุ้นชินชั่วขณะ ยามถอยหลังพลาดเหยียบโดนปลายหางของตัวเองเข้า ร่างมังกรสูญเสียมดุล โช้ซัดโซเซล้มไปด้านหลัง

เจ้าแมลงปีศาจนั่งยองๆ บนผ้าห่ม จ้องมองมังกรยักษ์ได้พิภพในตำนานติดอยู่ในหมอนนุ่มนวลด้วยความเจ็บ กรงเล็บทั้งสองข้างตะเกียกตะกายอยู่ในอากาศ กางปีกที่ใหญ่เพียงฝ่ามือออกกระพืออย่างยากลำบากอยู่พักใหญ่กว่าจะหลุดออกมาได้ในที่สุด

“...”

เจ้าแมลงปีศาจรู้สึกว่ามันก็ต้องใจเย็นหน่อยเช่นกัน

ลืออันสุดหายใจเข้า กลับมาทรงตัวได้อีกครั้ง

เขากางปีก หมุนตัวอย่างเหลือเชื่อ ยังไม่อาจรับความจริงข้อนี้ได้ - แม้

จะกลับสู่ร่างมังกรจริง ทว่า...ทำไมถึงได้เล็กขนาดนี้ล่ะ!!!

แต่อย่างน้อยก็พิสูจน์การคาดเดาเกี่ยวกับระยะลอกคราบครั้งที่สี่ ก่อนหน้านั้นของเขาได้

เกล็ดที่แต่เดิมดำสนิทเวลานี้กลับกลายเป็นสีขาวเงินสว่างไสว เปล่งประกายระยิบระยับใต้แสงจันทร์ รวากับกลิ่นน้ำสีเงินที่หลังไหล

แม้สี่อ้านจะยังคิดถึงเกล็ดสีดำสนิทและรูปร่างน่าเกรงขามชวนหวาดกลัวของตัวเองอยู่มาก แต่สีเงินก็ไม่เลว

เพราะถึงอย่างไรก็ตรงกับรสนิยมของเขาดี

“...สรุปแล้ว นี่ก็คือร่างเดิมของท่านหรือ”

หมอกควันสีดำทำไมไม่รู้ว่ามีมุดออกมาจากกล่องซ่อนตัวของตนเองตั้งแต่เมื่อไร มันลอยอยู่กลางอากาศ ก้มลงมามองมังกรน้อยที่ขนาดตัวเพียงเท่าฝ่ามือ น้ำเสียงของมันฟังดูประหลาดเล็กน้อย รวากับกำลังกลั่นขำ

“ข้ายังคิดว่าจะยิ่งใหญ่สง่างามมากกว่านี้ซะอีก”

สี่อ้าน “...”

รูปร่างตาแนวตั้งสีแดงทองของมังกรน้อยค่อยๆ หริ่ง จากนั้นก็อ้าปากพ่นเปลวไฟออกมาโดยไม่ทันให้ใครตั้งตัว

หมอกควันสีดำตกใจ รีบลอยขึ้นสูงกว่าเก่า แต่นึกไม่ถึงว่าเปลวไฟนั้นจะเปลี่ยนวิถีราวกับมีชีวิต ไหลตามมันขึ้นมามาติดๆ

เวรกรรม! มีเรื่องพรรค์นี้ด้วย!

อีกทั้ง...ไม่รู้ว่าเป็นเพราะภาพลวงตาหรือไม่ หมอกควันสีดำรู้สึกว้าว อานุภาพของเปลวเพลิงมังกรนั้นเหมือนจะแข็งแกร่งกว่าในความทรงจำไม่น้อย! หมอกควันสีดำถึงได้รู้สึกทำไมดีขึ้นมา ตั้งท่าจะหนี ทว่าเปลวเพลิงนั้นกลับไล่ตามมันมาติดๆ ร้อนผ่าวเสียจนมันร้องว๊าก วนอ้อมหลังคาอย่างบ้าคลั่ง

เจ้าแมลงปีกจิจมองสภาพอนเจอนาที่น่าสังเวชของหมอกควันสีดำด้วยความสะใจ รู้สึกขึ้นมึนเป็นพิเศษ

มังกรทุกตัวล้วนโหดเหี้ยมอำมหิต อาฆาตพยาบาท ที่สำคัญที่สุดคือยังรักหน้าตามากอีกด้วย

กล้าเยาะเย้ยต่อหน้าสี่อ้าน ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วชัดๆ

มันมองสี่อัน เอ่ยปาก “นายท่านอย่าฟังมัน ต่อให้เป็นอย่างตอนนี้ ก็ไม่อาจลบความรูปร่างมองอาจของท่านได้เลย! ทั้งยังน่ารักมากๆ ด้วย...”

สี่อัน “...เจ้าว่าอะไรนะ น่ารัก?”

ความหนาวเย็นแล่นวาบที่สันหลัง

เจ้าแมลงปีศาจตัวแข็งทื่อ มองมังกรไซซ์มินิตรงหน้าค่อยๆ หรีดตาลงช้าๆ อย่างเหม่อลอย

แย้แล้ว จบเหงื่อแล้ว

หนึ่งนาที่ผ่านไป หมอกควันสีดำและเจ้าแมลงปีศาจก็พากันวิ่งวนรอบห้องอย่างบ้าคลั่ง แผ่นหลังของแต่ละตัวล้วนมีเปลวเพลิงตามติดอยู่

เปลวเพลิงนั้นไล่ตามพวกมันแฉะ คอยตามกันพวกมันอย่างไม่ช้าไม่เร็ว เมื่อพบว่าชะลอความเร็วลง มันก็จะเร่งความเร็วขึ้นเล็กน้อยอย่างร้ายกาจ สัตว์ประหลาดสองตัวหอบหายใจแฮก อยากจะร้องไห้แต่ไร้น้ำตา

“นาย นายท่าน พวกเราไม่กลัวแล้ว! ไม่กลัวแล้ว!”

ในที่ที่สุดสี่อันก็สบายใจขึ้น

เขานั่งยองอย่างเคยชิน หลับตาลง พยายามนึกย้อนกระบวนการกลายร่างเป็นมังกรเมื่อครู่ของตัวเอง

มังกรน้อยหดกรงเล็บทั้งสองข้างเอาไว้ใต้ท้องด้วยความเคยชิน ปลายหางเรียวยาววนอ้อมมาปกปิดส่วนหน้าของกรงเล็บ จากนั้นก็ตกอยู่ในความเงียบบยาวนาน

ห้านาทีต่อจากนั้น สี่อันก็ลืมตาทั้งสองข้างขึ้น

เพดานยังคงสูงเช่นเดิม เติงและตู้หัวเตี๋ยยังคงใหญ่เช่นเดิม เจ้าแมลงปีศาจและหมอกควันสีดำเหนือหัวยังคงน่าสังเวชเช่นเดิม เขาค่อยๆ ก้มหน้าลง สายตาหยุดอยู่บนกรงเล็บของตัวเอง

- อืม ยังไซซ์มินิเหมือนเดิม

รูปร่างตาของสี่อันลั่นไหว “...”

เปลี่ยนกลับไปไม่ได้แล้ว!!!

ในตอนนั้นเอง ก็มีเสียงฝีเท้าที่กำลังรุกคืบดังใกล้เข้ามาจากด้านนอก จากนั้นก็มีเสียงเคาะประตู น้ำเสียงที่คุ้นเคยดังผ่านบานประตูกา

“พีตั้นหรือยัง”

นับตั้งแต่ถูกรับกลับมาที่คฤหาสน์ ลีออันก็หลับลึกมาตลอด ลีอรู้ยได้รับคำสั่งให้ดูแลอีกฝ่ายในช่วงเวลานี้ เขามาที่ห้องของลีออัน หนึ่งคืนก่อนเปิดเรียนตามปกติ ทว่ากลับได้ยินเสียงร่ำไห้ดังมาจากภายใน ห้องที่เดิมเงียบสงัดมาตลอด – หรือตื่นแล้วหรือ

ลีอรู้ยยกมือขึ้น ลองเคาะประตูลงอย่างแข็งขัน
ทว่าวินาทีที่เขาส่งเสียง เสียงข้างในทั้งหมดก็อันตรธานหายไป
เงียบจนผิดปกติ
ลีอรู้ยยื่นมือออกไปผลักประตู
บานพับประตูหมุนทำงานอย่างไร้เสียง ประตูห้องเปิดออก เผยให้เห็น
ห้องที่อยู่ด้านหลังบานประตู

เป็นระเบียบ สะอาดสะอ้าน ไม่แตกต่างจากครั้งที่แล้วที่เข้ามาเลย
เหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ
ลีอรู้ยเดินมาหยุดที่เตียง ก้มหน้ามอง
เด็กหนุ่มที่ใบหน้าซีดขาวนอนหลับอย่างเงียบสงบ ขนตายาวหลุ่บต่ำ
สีหน้าสงบสุข เหมือนว่ายังหลับลึกอยู่ ไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นมาเลย

อะไรกัน

หรือว่าเมื่อก็หุ่ผาดไปหรือ ไม่น่าใช่ละ

ลีอรู้ยเงยหน้าขึ้นด้วยความฉงน เหลียวมองไปรอบๆ แต่กลับไม่พบ
ความผิดปกติอะไรเลย

แน่นอนว่าหากเขาไม่ตื่นขึ้นมาขัดแข้งขัดขาตลอดกาลย่อมดีที่สุด
น่าเสียดายที่...

ลีอรู้ยสืบข่าวจากสื่อเจ้อฉุนมาได้ว่า หากลีออันไม่ตื่นขึ้นมาก่อน
เปิดเรียน คนจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดจะพาตัวลีออันไปเพื่อทำการ
ตรวจวินิจฉัยให้มากขึ้น

ลีอรู้ยมองเด็กหนุ่มที่หลับใหลตรงหน้า แวมมีดมนพลันแว่ขึ้นมา
ในดวงตาของลีอรู้ย

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ต้องจัดการให้เกลี้ยงเกลาน้อย

สื่อรู่ย์โน้มตัวลงไปเปิดตู้หัวเตียง ความหาช่องลับช่องหนึ่ง เขาสวมถุงมือหิบบินสีดำสนิทก่อนหนึ่งออกมาจากในนั้น

มันมีขนาดเพียงหัวแม่มือ ภายนอกดำมืดดูจราตรีนิรันทร์ รวากับไม่มีแสงใดกระทบหักเหจากมันได้

จากนั้นเขาก็บรรจงเก็บก้อนหินก้อนนั้นเอาไว้ในกล่องลับที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ หมุนตัวเดินจากไป

สื่ออันที่ยังอยู่ในร่างมังกรนึ่งยองๆ อยู่บนเตียง มองสีหน้าที่เปลี่ยนไปด้วยความคลุ้มคลั่งของสื่อรู่ย์ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้นห้านาที ก่อนจะค่อยๆ หันหลังกลับ ก้าวฝีเท้าแข็งทื่อเดินออกจากห้องไป

ที่แท้ มนุษย์ที่เข้าสู่ห้วงฝันเป็นเช่นนั้นเอง

ประตูห้องปิดลงไล่หลังสื่อรู่ย์ ส่งเสียงดังคลิก

สื่อรู่ย์ตกใจ ก่อนจะสะบัดศีรษะอย่างแรง ไม่รู้ว่าเหตุใดเมื่อครู่ตัวเองถึงใจลอยไปกะทันหัน

เสียงฝีเท้าค่อยๆ ห่างไกลออกไป

ภายในห้อง

หมอกควันสีดำลอยมาตรงหน้าสื่ออัน เอ่ยบอก “นายท่าน พี่น้องในนามของท่านคนนี้ เกรงว่าจะคิดร้ายต่อท่านนะ”

เจ้าแมลงปีศาจส่งเสียงหัวเราะที่เย็นชา “รู้ตั้งนานแล้ว เอาเรื่องอื่น”

สื่ออันแก่งทาง เอ่ยถาม “เมื่อไหร่เจ้าเห็นอะไรเธอ”

หมอกควันสีดำบอกเล่าสิ่งที่สื่อรู่ย์ทำในภาพฝันที่ตนสร้างขึ้นเองตั้งแต่ต้นจนจบอย่างไม่มีตกหล่น

“ตู้หัวเตียง? ช่องลับ?”

“ใช่ ไม่ผิด!” หมอกควันสีดำให้คำตอบยืนยัน

สื่ออันลองขยับกรงเล็บซ้ายหยั่งเชิงดูจากริมเตียง อยากกระโดดไปบนตู้หัวเตียง แต่กลับกระเด้งห่างพลาดไป ร่างมังกรลี้มแผละ นานพักใหญ่กว่าจะลุกขึ้นมาได้

สื่ออัน “...”

น่าชิงชังนัก!

เจ้าแมลงปีศาจมองฟ้า หมอกควันสีดำมองพื้น ต่างแสวงหาเป็นมองไม่เห็นภาพหน้าชายหน้าของมังกรยักษ์ไซริมิเมื่อครู่

ลืออันโมโหจนขดตัวอีกครั้ง

เขาออกคำสั่ง “พวกเจ้าไปเอามา”

“ขอรับ ขอรับ!” เจ้าแมลงปีศาจและหมอกควันสีดำเคลื่อนไหวยันที่เสมือนกลัวว่าเข้าไปเพียงหนึ่งวินาทีก็จะถูกคิดบัญชีย้อนหลัง

ไม่ช้า พวกมันก็เจอช่องลับ จึงย้ายหินก้อนนั้นเสียงดังกุกกักมาอยู่ตรงหน้าลืออัน

ลืออันหนึ่งไป ใช้ปลายปีกแตะก้อนหินสีดำสนิทตรงหน้าดู เกล็ดแข็งสัมผัสกับพื้นผิวภายนอกของก้อนหินส่งเสียงดังกึกๆ เบาๆ “นั่นมัน...”

“ท่านรู้จักหรือ” หมอกควันสีดำเคลื่อนตัวเข้ามา ถ้ามด้วยความสงสัยลืออันพยักหน้า

แต่รู้จักที่ไหน คุณเคยไปมากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้วเลยต่างหาก นี่คือการตัดสินใจหนึ่งจากหุบเหวลึก แม้จะนับว่าเป็นอัจฉริยะไม่ได้ แต่เนื่องจากแฝงไปด้วยพลังงานดำมืดที่บริสุทธิ์มาก ดังนั้นลืออันจึงย้ายมาไว้ตกแต่งภายในถ้ำของตัวเองเป็นจำนวนมาก พลังเวทที่หินลักษณะนี้ปล่อยออกมาอาจจะทำให้มนุษย์ถึงแก่ชีวิต แต่สำหรับเขาแล้วกลับเป็นอาหารบำรุงอันโอชะเลยทีเดียว

เจ้าแมลงปีศาจ “...แล้วนี่เรียกว่าอะไร เจตนาร้ายแต่ดันกลายเป็นดีอย่างนั้นหรือ”

ลืออันกำก้อนหินไว้ด้วยกรงเล็บ ยัดมันเอาไว้ใต้ท้องตัวเอง หวังว่าจะสามารถยืมพลังของมันมาช่วยให้ตัวเองคืนสู่ร่างเดิมได้

- ขอโทษ ต่อจากนี้เขาจะไม่รังเกียจว่าร่างมนุษย์อ่อนแออีกแล้ว อย่างน้อยก็แข็งแกร่งกว่าสารูปตอนนี้เยอะ!

นั่นมัน หมอกควันสีดำเหมือนจะปลื้มกอะไรขึ้นได้ “จริงสิ เมื่อครู่ข้ายังถือโอกาสแอบดูความคิดในหัวของมนุษย์ผู้นั้นสักหน่อยด้วย”

ลืออันเงยหน้าขึ้นมอง “พบอะไรหรือเปล่า”

“คือ เหมือนว่า...” หมอกควันสีดำลึกลับเล็กน้อย เสียงเบาลงเรื่อย ๆ “หากวันนี้ท่านยังไม่ตื่นขึ้นมาอีก คนจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดจะส่งคนมารับท่านไป...”

ลืออัน “อ้อ...”

เขาพลันตระหนักขึ้นมาได้ ก้มหน้ามองร่างขนาดเพียงฝ่ามือของตัวเอง ในตอนนั้นที่ ดวงตาเบิกกว้าง

“เดี๋ยวก่อน อะไรวะ วันนี้?”

แต่ว่า...เขายังเปลี่ยนกลับร่างเดิมไม่ได้เลยนี่นา!!!

มุ่งเหิงเดินเข้าไปในห้องวิจัยด้วยความร้อนใจ

จ้าวผู้เหมือนจะคุ้นชินกับการมาเยือนโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าของ อีกฝ่ายตั้งแต่แรกแล้ว เขาเอ่ยปากทักทายอย่างเกียจคร้าน

“เฮ้ มาแล้วหรือ?”

เขายึดดวงตาของตัวเองที่ระยะนี้มีรอยดำคล้ำขึ้นได้ดวงตา โยนรายงาน การวิจัยปีกใหญ่มาไว้บนโต๊ะตรงหน้าอีกฝ่าย จากนั้นก็เริ่มพูดจ้อ ๆ ขึ้นมา

“ดาบเล่มนั้นของนายมีแววบ้างสักที มันเหมือนจะรับรู้ได้ถึงพลังเวท บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับมังกรจริง ๆ ยิ่งดูเหมือนการสัมผัสเหินร่วมมากกว่า อีกอย่างระยะนี้ฉันทำการทดสอบเล็ก ๆ ดู ความแข็งแรงและความคมของมัน ไม่นับว่าอยู่ในระดับสูงสุด แต่กลับมีการเพิ่มพลังพิเศษในบางสถานะ ดังนั้น ฉันเลยทำการทดลองกับตัวอย่างที่สงสัยว่าเป็นแปลวเพลิงมังกรที่นายพบจากร่างหัวหน้าทหารรับจ้างนั้น แล้วก็เป็นดังคาด -”

มุ่งเหิงเอื้อมมือไปหยิบเอกสารเล่มหนึ่งขึ้นมา ก้มหน้ากวาดอ่านลวก ๆ เล็กน้อย จากนั้นก็ตัดบทเขา

“พอแล้ว ฉันจะอ่านรายงานเอง”

จ้าวผู้เบะปากอย่างไม่ค่อยเต็มใจ เอ่ยว่า “...ไม่ถนัดกว่าฉันจะมีผลงานได้ ให้คนเขาอดบ้างไม่ได้หรือ”

มู่เหิงโยนรายงานกลับคืนไป ถ้ามองอย่างเอือกเย็น “ทางฝั่งลืออัน
เป็นยังไบบ้าง”

จ้าวฝูดูเหมือนจะฟังนี่ก็เรื่องนี้ขึ้นได้ เขารีบหยิบมือถือขึ้นมากวาดตาดู
จากนั้นก็ส่ายหน้า “ทางฝั่งตระกูลลือไม่ได้แจ้งมา น่าจะยังไม่ตื่น ยังไงดี ฉัน
ส่งคนไปรับเขามาดีไหม”

มู่เหิง “ไม่ต้อง”

สีหน้าเขาเย็นชาเฉยเมย หมุนตัวเดินออกไปข้างนอก “ฉันเพิ่งเสร็จ
ภารกิจ จะผ่านทางนั้นพอดี”

“ได้!” จ้าวฝูพยักหน้า กลับมาจมกกับงานวิจัยตรงหน้าใหม่อีกครั้ง

ลิบนาที่ผ่านไป เขาเหมือนนี่ก็อะไรขึ้นได้ มือหยุดการกระทำ ค่อยๆ
เงยหน้าขึ้น สีหน้าสับสน

...ไม่สิ นี่มันผ่านทางตรงไหนเนี่ย

บทที่ 40

สืออันหันไปมองหมอกควันสีดำด้วยความคาดหวัง “ช่วย...”

หมอกควันสีดำสีหน้าขมขื่น สายหน้าอย่างบ้าคลั่งด้วยความน่าสงสาร “นายท่าน ข้าทำไม่ได้ ข้าทำไม่ได้จริงๆ!”

มันพอจะรู้ความสามารถของตัวเองอยู่บ้าง

หากหลอกเด็กนักเรียนที่ยังไม่ได้เริ่มเรียนรู้อะไรอย่างสื่อรูนั่นแน่นอนว่าไม่คณามือ แต่หากอีกฝ่ายเป็นนักรบจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดที่กล้าศึกมานับร้อย นั่นก็ละเมอเพ้อพกไปหน่อยแล้ว

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคนที่มาอาจจะเป็นหมูเหิงเลย...

ไม่รู้ ضمانตอนนีให้จบสิ้นกันไปเลยดีกว่า

แม้ในใจจะมีคำตอบตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แต่สืออันก็ยังคงหดหู่มากอยู่ดี เขาก็มองมองกรงเล็บของตัวเองในตอนนี รวมถึงปีกเล็กจืดข้างหลังที่กระพือได้สองที บินก็บินไม่ได้ไกล พลันรู้สึกหดหู่ในใจ

จังหวะแยเกินไปแล้ว!!

ถึงไม่ได้กลับคืนร่างมังกรก็ช่างเถอะ แต่อย่างน้อยถ้าจะคืนร่างก็เอาให้มันแจ่มๆ หน่อยสิ!

แบบนี้ก็ไม่น่าว่าเขาอาจจะเลื่อนแผนการชิงตัวขึ้นมาก่อนกำหนดก็ได้ กลายเป็นว่าตอนนี้อย่างแย่แต่เรื่องชิงตัวเลย แม้แต่จะบินขึ้นมายังยาก!

สืออันหลุบตาลงอย่างเศร้าสร้อย นั่งแผ่ลงไป ฝั่งร่างมังกรของตัวเองเข้าไปในหมอนุ่นแก่งตาย

เจ้าแมลงปีศาจกระพือปีกพื้พื้ ร่อนลงที่มุมหนึ่งของหมอน ให้กำลังใจว่า

“นายท่าน ท่านอย่าถอดใจนะ! ถ้าไม่อย่างนั้น ท่านลองทวนความทรงจำดูสิว่าก่อนหน้านี้ตัวเองเปลี่ยนมาอยู่ในร่างนี้ได้ยังไง ไม่แน่ว่าอาจจะย้อนกลับได้ก็ได้”

“...ข้าไม่ได้ถอดใจ”

มังกรน้อยฝั่งศีรษะตัวเองลงกับหมอนอย่างหตู่ ตอบเสียงอู้อี้ “อีกอย่างข้าลองตั้งแต่แรกแล้ว”

แต่ไม่ว่าสื่ออันจะลองอย่างไร จุดแสงที่ดูดซับไปแล้วก็ไม่สามารถคายออกมาได้อีก

เช่นเดียวกับที่เขาเปลี่ยนมาอยู่ในร่างมังกรตอนนั้น กระบวนการทั้งหมดดูเหมือนจะย้อนกลับไปได้ได้อีกแล้ว

สื่ออันเหมือนตระหนกอะไรขึ้นมาได้ เขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ดิดตัวฝั่งลุกขึ้นนั่ง

แต่...

ถ้าหากเขาทำทั้งกระบวนการนี้จนเสร็จสิ้นละ

สื่ออันหลับตาลง เริ่มตั้งหน้าตั้งตาดูดซับเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลืออย่างจริงจัง

พลังเวทค่อยๆ เริ่มเข้าเต็มเต็มร่างกาย เขารู้สึกว่าตัวเองราวกับเข้าไปอยู่ในสภาวะล่องลอยอย่างไรอย่างนั้น

แสงจันทร์สุกสกาวสาดส่องเข้ามาจากด้านนอก ส่องประกายลงบนเกล็ดมังกรแข่งงามวิจิตร ราวกับว่าวินาทีที่แต่ละต้องเขาแล้วก็จะยอมศิโรราบ เชื้อฟงทันที ห่อหุ้มเขาไว้ด้วยรัศมีนุ่มนวล ราวกับกำลังทอประกายอยู่ในความมืด

เจ้าแมลงปีศาจและหมอกควันสีดามองสื่ออันด้วยความกังวล เผลอกลั่นหายใจโดยอัตโนมัติ

ในตอนนั้นเอง เสียงเครื่องยนต์พลันดังมาจากชั้นล่าง

เจ้าแมลงปีศาจชะงัก รีบบินไปที่ริมหน้าต่างแล้วมองออกไป -

ແ່ແລ້ວ! คนจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดมาแล้ว!

จันทรเสี้ยวล่องลอยอยู่ในหมู่เมฆดุ่มมานหมอก สาดส่องแสงจันทร์ลงมาเงียบๆ

เห็นเพียงชายรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งเปิดประตูรถเดินลงมา ผมสีเงินที่เปล่งประกายดูเตะตาเป็นพิเศษในความมืด

เจ้าแมลงปีกดำหน้ามืด

...ແ່ແລ້ວ สิ่งเลวร้ายที่สุดเกิดขึ้นแล้ว

มู่เหิงคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่มนุษย์ เป็นเสาหลักของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดอะไรนั่นไม่ใช่เธอ!!! ทำไมถึงได้ว่างขนาดนี้!! ต้องได้เจอเขาทุกครั้งเลย!!

มู่เหิงเหลือบตาขึ้น จ้องมองคฤหาสน์ตระกูลลือที่อยู่ไม่ไกล

เขาไม่รู้ว่าสื่ออันถูกรับมาที่นี้ตอนสลับอยู่ ระหว่างทางที่มาเมื่อครู่นี้ จ้าวผู้เพิงโหมมาบอกกะทันหัน - เขาบอกว่า เพราะสื่อเจ้าฉุนบอกว่าคนป่วย จะได้รับการดูแลที่ดีกว่าในบ้านหลัก ส่วนตัวจ้าวผู้เองก็ไม่ได้ละเอียดลออดังนั้นจึงตกลงเห็นด้วยไป จนกระทั่งมู่เหิงไปปรับถึงนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้บอกเขาเรื่องนี้

เมื่อได้รับสายจากจ้าวผู้ ในหัวสมองของมู่เหิงกลับมีบทสนทนาที่ได้ยินในโรงพยาบาลก่อนหน้านี้ผุดขึ้น

เด็กวัยรุ่นที่โตขนาดนี้แล้วยังไม่เคยลิ้มรสไอศกรีม อยู่ที่บ้านตัวเอง ได้รับการปฏิบัติเช่นไรไม่ต้องบอกก็รู้

เมื่อเชื่อมโยงกับคำว่าร้ายถึงขั้นฆ่าสื่อที่แหว่มาถึงหูเขาพวกนั้นแล้ว -

มู่เหิงหรีดเล็กน้อย แหวดตาเย็นชาแวบผ่านในดวงตาสีฟ้า

ส่วนตระกูลลือนั้นเห็นได้ชัดว่าได้รับข่าวที่เขาจะมาตั้งแต่แรกแล้ว จึงรีบมาต้อนรับ

สื่อเจ้าฉุนใบหน้าประดับไปด้วยรอยยิ้ม รีบก้าวเข้ามาหา

แต่ชายหนุ่มตรงหน้ากวาดสายตากดดันหนักผ่านร่างเขา แล้วหลุบตาลงอย่างเฉยเมย แม้แววตาของมู่เหิงจะไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ แต่สื่อเจ้าฉุนก็ยังผลอกล้นหายใจโดยอัตโนมัติ รอยยิ้มที่ริมฝีปากผลอชะงักค้าง

“สื่ออันยังไม่ตื่นเทรอ” มู่เหิงถอนสายตากลับมานิ่งๆ ไม่หยุดฝีเท้า เดินเข้าไปข้างในอย่างเป็นธรรมชาติ

สื่อเจ๋อจุน “ครับ...ครับ”

เขารีบตามมู่เหิงไป พุดจาเสแสรั่งจอมปลอมด้านหลังอีกฝ่าย “นานขนาดนี้แล้วเจ้าลูกบ้ายังไม่ตื่น ในฐานะพ่อผมก็กังวลมากเหมือนกัน โชคดีที่ครั้งนี้คุณมา ไม่อย่างนั้นผมก็หมดหนทางจริง ๆ”

ขณะนี้ทั้งสองคนได้ก้าวเข้ามาในห้องรับแขกแล้ว

สื่อเจ๋อจุนราวกับเพิ่งมองเห็นสื่อรู่ยที่รออยู่ในห้องรับแขกเอาตอนนั้น จึงเอ่ยปากขึ้น “จริงสิ ช่วงนี้เป็นเลี้ยวรู่ยที่คอยดูแลอันอันมาตลอด เด็กคนนี้จิตใจดี ระยะนี้ก็ทุ่มเทสุดความสามารถ ทำงานหนักมาก...”

หัวคิ้วของมู่เหิงขมวดมุ่น

อะไรวะ

ให้ลูกนอกสมรสของตัวเองดูแลลูกคนโตที่สลบไม่ตื่นเทรอ

สื่อเจ๋อจุนราวกับนึกอะไรขึ้นได้ พุดเสนอขึ้นอย่างกระตือรือร้น

“มาๆๆ เลี้ยวรู่ย ไปหาพี่ชายเป็นเพื่อนผู้บังคับบัญชามู่หนอยลิ...”

มู่เหิงรู้สึกได้ว่าความรู้สึกรังเกียจในหัวใจของตัวเองพุ่งถึงขีดสุด

เดิมทีสื่อรู่ยเดินเข้ามาหาด้วยใบหน้านัยมึนแ่ม แต่กลับได้สบเข้ากับสายตาของมู่เหิงที่ทอดมองมา ฝีเท้าเผลอตรึงอยู่กับที่โดยอัตโนมัติ

...สายตาของอีกฝ่ายน่ากลัวมาก

นั่นเป็นสายตาที่ต้องผ่านทะเลโลหิตศพกองพะเนินเท่านั้นจึงจะมีได้ ดวงตาสีฟ้าเย็นชามองกดลงมา แววดาคัลยไม่ได้มองพวกเดียวกัน แต่เหมือนกำลังก้มมองมดที่สกปรก

สื่อรู่ยสัมผัสได้ว่ามีเหงื่อเย็นไหลซึมบริเวณหลังทันที

ราวกับมีหินก้อนยักษ์น้ำหนักมหาศาลกดทับหน้าอก ทำให้เขาหายใจไม่ออก

เสียงของมู่เหิงเย็นชาและห่างเหิน “ไม่จำเป็น”

เขาถามตำแหน่งที่ตั้งของห้องสื่ออันแล้ว จากนั้นก็เดินขึ้นบันไดไปตามลำพัง

แม้จะทิ้งพ่อลูกคู่นั้นไว้ด้านหลัง แต่แรงกดดันจากร่างมู่เหิงยังคงไม่จางหายไป

เขาไม่ควรปล่อยเรื่องนี้ให้จั่วผู้จัดการเลย

จากนี้ทุกเรื่องเกี่ยวกับสื่ออัน เขาจัดการเองดีที่สุด

- มู่เหิงไม่ได้สังเกตว่า เขาได้ดึงสื่ออันเข้ามาในขอบเขตการปกป้องของตัวเองโดยไม่รู้ตัว

เขาเดินไปบนโถงทางเดินตามที่สื่อเจ๋อฉุนบอกทางให้

ทันใดนั้น มู่เหิงก็ชะงักฝีเท้าเล็กน้อย

เขาขมวดคิ้วนิดๆ จับจ้องประตูห้องซึ่งปิดสนิทที่อยู่ไม่ไกล

ไม่รู้ว่าเป็นภาพลวงตาหรือไม่...เขามีลางสังหรณ์แปลกๆ ว่าเหมือนมีกลิ่นอายที่คุ้นเคยและอันตรายบางอย่างแอบซ่อนอยู่ด้านหลัง แต่เมื่อพิจารณาดูให้ดีๆ แล้ว ก็เหมือนจะไม่มีอะไร

สัญชาตญาณที่หลังไหลอยู่ในสายเลือดกำลังผลักดันให้เขาเดินหน้าต่อไป

มู่เหิงอดเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นไม่ได้

เขายกมือขึ้น วางลงบนประตูลแล้วผลักเข้าไปด้านใน - ไม่ไหวดัง

เหมือนว่าจะโดนล็อกจากข้างใน

มู่เหิงขมวดคิ้ว ปลายนิ้วขยับเล็กน้อย อยากจะใช้พลังเวทโดยอัตโนมัติตอนนั้นเอง เสียงที่ติดกังวลเล็กน้อยพลันดังมาจากข้างใน “อย่าเข้ามา!”

เด็กหนุ่มเนื้อเสียงใส มีความแหบแห้งเพราะนอนหลับมานาน ฟังดูนุ่มนวล เทียบกับเป็นการเตือนแล้ว กลับคล้ายว่าเป็นการออกอ้อนมากกว่า

มู่เหิงนิ่งไปเล็กน้อย “...เธอตื่นแล้วหรือ”

เสียงของสื่ออันดังผ่านบานประตูออกมา ฟังดูแปร่งเล็กน้อย “อืมๆ”

มู่เหิง “ทำไมฉันถึงเข้าไปไม่ได้”

ด้านในเงียบไปครู่หนึ่ง เสียงของสื่ออันที่ดูจะไม่ค่อยสบายดังขึ้นอีก “ผม ผมไม่ได้ใส่เสื้อผ้า”

คำตอบนี้เป็นสิ่งที่มู่เหิงคาดไม่ถึงเลย

เขาอึ้งไปเล็กน้อย แหบจะบังคับให้ตัวเองไม่คิดมากเกินไปในเสี้ยว

วินาที พยายามไม่ให้ภาพที่เคยเห็นในอดีตผุดขึ้นมาในหัวสมอง

“นั่น...”

มูเหิงซงก็ไปเล็กน้อย ถึงได้พูดต่อไปอย่างไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเอง
“ฉันจะรอเธอ”

ลืออัน “...”

เสียงของเขาเบาลง “ผมตื่นแล้ว ไม่ต้องการตรวจร่างกาย”

ความหมายโดยนัยก็คือคุณรีบไปเถอะ

ทว่ามูเหิงกลับดูเหมือนไม่คิดจะถอย น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำสงบนิ่ง
ไม่ยอมประนีประนอม “ไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ไม่ว่าเธอจะตื่นแล้วหรือยังไม่ตื่น
ก็ต้องทำการตรวจ”

หลังจากวันนั้น มูเหิงก็เรียกเจ้าหน้าที่ของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด
ในแคมป์ตอนนั้นมาถาม แต่กลับไม่มีใครรู้เลยว่าลืออันหายไปได้อย่างไร
และไม่รู้ว่าหายไปตั้งแต่เมื่อใด

แม้ตอนนั้นจะยืนยันแล้วว่าลืออันจะต้องเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องราว
ทั้งหมดแน่นอน ทว่าระหว่างนั้นยังมีข้อสงสัยที่ไม่อาจอธิบายได้มากมาย

การเชื่อมโยงในเชิงลึก รวมถึงวิธีการลงมือยังไม่ทราบแน่ชัด

และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น การตรวจสอบในครั้งนั้นก็ไม่ใช่เพียงเพื่อ
การวิจัยอย่างเดียว แต่ยังเป็นเพราะหวังดีกับลืออันด้วย

ในทางกายภาพ ลืออันแข็งแรงดีมาก

ทว่าหากพวกเขาเดาไม่ผิดละก็ การเชื่อมโยงเช่นนี้จะต้องอยู่ในระดับ
พลังเวทแน่นอน ไม่มีใครรู้ว่าการเชื่อมโยงในระดับนี้มีหมายความว่าอย่างไรกับ
เด็กหนุ่มมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

และการทดสอบเช่นนี้จะทำได้ก็ต่อเมื่อตื่นแล้วเท่านั้น

ไม่มีเสียงดังมาจากด้านในประตูอยู่พักใหญ่

มูเหิงรอคอยอย่างใจเย็น

ในที่สุด ผ่านไปพักใหญ่ ประตูก็เปิดออก

นี่น่าจะเป็นระบบล็อกอัตโนมัติที่ควบคุมได้ ไม่ต้องลงจากเตียงก็
สามารถควบคุมการเปิดปิดตัวล็อกประตูได้

สื่ออันคุดคู้อยู่บนเตียง สวมเสื้อเชิ้ตตัวยาวบนร่าง เห็นได้ชัดว่าสวมใส่ด้วยความรีบร้อน กระดุมเสื้อติดผิด คอเสื้อเชิ้ตเอียง เผยให้เห็นผิวขาวละเอียด ดูเตะตาเป็นพิเศษได้แสงจันทร์

มู่เหิงเบนสายตาดอกทันที กระแอมกระไอเบาๆ “เพิ่งตื่นเหรอ”

สื่ออันตอบรับ “อืม” หนึ่งคำ ก้มหน้าลง ดูเหมือนจะเหม่อลอยเล็กน้อย “รู้สึกยังไงบ้าง”

ศีรษะของเด็กหนุ่มก้มต่ำกว่าเดิม ขนตายาวหลบต่ำลง กะพริบไหวตามการกระทำ ชวนให้จิกจี้หัวใจเล็กๆ

เขาคุ่นคิด ก่อนจะพยักหน้า “...ก็ดี”

อาจเพราะไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวันมานาน ใบหน้าของสื่ออันจึงไม่มีสีเลือดมากนัก

ผ้าห่มถูกดึงมาคลุมไว้มิดชิดจนถึงเอว เสมือนกลัวหนาวอย่างไรอย่างนั้น ครึ่งท่อนบนซึ่งเป็นส่วนที่มองเห็นได้เพียงอย่างเดียวถูกคลุมเอาไว้ด้วยเสื้อเชิ้ตบางๆ ยิ่งทำให้ดูบอบบางมากยิ่งขึ้น ราวกับแค่เพียงงอก็จะหักเพียงเป่าก็จะปลิว ดูน่าสงสารอย่างยิ่ง

เนื่องจากก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา มู่เหิงจึงมองเห็นเพียงศีรษะที่มีผมฟูฟ่องของอีกฝ่าย ดูให้ล้มผลที่ตีภายใต้แสงจันทร์

นิ้วมือที่ตอกอยู่ข้างตัวของเขายับเล็กน้อย ช่มความคิดที่อยากจะลูบหัวอีกฝ่ายลงไปเงียบๆ

ในจุดลับตามู่เหิง แผ่นหลังของสื่ออันเกร็งแข็ง

ฝ่ามือถึงขั้นขึ้นขึ้นเหยียดเล็กน้อยเพราะความประหม่า

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของมู่เหิงเดินขึ้นบันไดมา เสียววินาทีวิกฤตนั้นสื่ออันถึงคิดหาวิธีเปลี่ยนร่างจากมังกรกลับสู่ร่างมนุษย์ได้ – เมื่อครู่ที่เขาพูดไปไม่ใช่ข้ออ้าง หลังเปลี่ยนจากร่างมังกรกลับสู่ร่างมนุษย์ เขาต้องสวมเสื้อผ้าใหม่จริงๆ

ทว่า...นั่นไม่ใช่สาเหตุที่เขาใช้เวลานาน

สื่ออันแอบกำผ้าปูที่นอนแน่น เช็ดเหงื่อจากฝ่ามือลงบนนั้น

ได้ผ้าห่มของเด็กหนุ่ม หางมังกรอันใหญ่โตโผล่ออกมาจากชายเสื้อ

ปลายหางเรียวยาวพันอยู่รอบน่อง ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หย้อยอย่างระมัดระวัง
ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นความผิดปกติเข้า

- เพราะหางหดกลับไปไม่ได้แล้ว!!

บทที่ 41

หางของมังกรยื่นออกมาจาก กระตูกสันหลังส่วนปลาย ท่อนบนของหางหนากลม ส่วนปลายหางเรียวแหลม หางปกคลุมไปด้วยเกล็ดมังกรแข็ง เทียบกันแล้ว เกล็ดที่หลังดูจะละเอียดเรียบกว่า ยิ่งใกล้บริเวณโคนหางมากเท่าใด เกล็ดก็ยิ่งมีละเอียดมากขึ้น

“เป็นอะไรไป”

มู่เหิงสังเกตเห็นความกระวนกระวายของสื่ออัน ชมวดคิ้วถาม

หางของสื่ออันสะบัดไปมาได้ผ้าห่มอย่างไม่ฟังการควบคุม เขาตกใจเล็กน้อย รีบใช้มือกดเอาไว้

“ไม่ ไม่มีอะไร”

โคนหางอันอ่อนไหวถูกับผ้าปูที่นอน ทำให้เขาสั่นไหวไปทั้งร่างโดยไม่รู้ตัว

มู่เหิงมองสื่ออัน

เด็กหนุ่มก้มหน้า จากมุมนี้มองเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างขาวจัดครึ่งดวง รวมถึงปลายหูที่กำลังกลายเป็นสีแดงจากเลือดคั่งอย่างรวดเร็ว

ใบหูของเขาบางมาก ภายใตแสงจันทร์มองเห็นขนอ่อนได้รำไร เมื่อเป็นสีแดงก็แทบจะกลายเป็นกิ่งโปรงแสง

“...”

มู่เหิงเฝ้าปาก รีบถอนสายตากลับอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็หันหลังกลับเดินออกไปด้านนอก “เก็บของ ฉันจะรับเธอไป”

ก่อนจากไป ฟีเท้าของมูเหิงชะงักเล็กน้อย หันมาเหลือบมองที่ตู้
ข้างหัวเตียงของลืออัน

แล้วประตูห้องก็ปิดลงอีกครั้ง

เสียงฝีเท้าที่มั่นคงสม่ำเสมอของชายหนุ่มค่อยๆ ห่างออกไป และ
เงียบหายไปในที่สุด

ลืออันพรวดหล่นใจยาว แผ่นหลังที่แข็งเกร็งมาตลอดผอนคลายลง
และไถลตัวลงบนที่นอนใหม่ช้าๆ

ยังดี ยังดีที่ไม่ได้เผยแพร่

ลืออันเลิกผ้าห่ม ยืนมือออกไปจับหางมังกรที่งอกออกมาจากด้านหลัง
ของตัวเอง เริ่มเป็นกังวล

“ทำยังไงเจ้านี่ถึงจะหดรัดกลับไปได้เนี่ย”

อยู่ในร่างมนุษย์ มีหางมังกรไม่เพียงดูเตอะตาและกินพื้นที่ ยังเก็บซ่อน
เอาไว้ไม่ได้ ที่แย่ไปกว่านั้นคือ ขอเพียงลืออันพลาดพลั้งไม่ทันระวัง มันก็จะ
แกว่งไกวไปตามอารมณ์ของตัวเอง...

ไม่ใช่อุปสรรคธรรมดาเลย!

ลืออันครุ่นคิดพลางลูบคลำขึ้นไปตามหางของตัวเอง ไหลมาถึงจุด
เชื่อมต่อระหว่างเกล็ดกับผิวหนัง

กระแสไฟฟ้าแล่นปราดขึ้นมาที่สันหลัง

ลืออันตัวสั่น เหวออ่อนยวบทันที

นี่ นี่มันเรื่องอะไรกัน

แปลกจัง!

หูของลืออันร้อนฉาแดงกำ เขารีบชักมือออก จ้องมองหางตัวเอง
ด้วยความตกใจสับสน

เมื่อ เมื่อก่อนไม่มีเรื่องพรรค์นี้!

หมอกควันสีดำไหลหัวออกมาเงิบๆ ท่าทางลังเล อยากรจะพูด
แต่ก็ยังไว้

ในฐานะสัตว์ประหลาดที่ถูกขังอยู่ในกล่องเล็กแคบมานับหมื่นปี
สิ่งเดียวที่ช่วยฆ่าเวลาได้คือบันทึกตระกูลมูเล่มนั้น มันแทบจะท่องจำได้

ขึ้นใจแล้ว บนโลกใบนี้คงจะไม่มีใครเข้าใจมังกรดีเท่ากับมันอีกแล้ว

แม้มหากวนลี้ด่าจะรู้เหตุผล ทว่า...มันไม่กล้าพูด

ถึงจำนวนครั้งในการลอกคราบของมังกรแต่ละตัวจะแตกต่างกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นมังกรพันธุ์ไหน การลอกคราบครั้งสุดท้ายคือครั้งที่สำคัญที่สุด หากทำขึ้นนี้ไม่สำเร็จ ต่อให้จะมีชีวิตยาวนานเพียงใด ก็ยังไม่นับว่าเป็นมังกรโตเต็มวัย

- เพราะหลังจากผ่านการลอกคราบครั้งสุดท้าย มังกรจะเข้าสู่ช่วงฤดูผสมพันธุ์

ยังเป็นมังกรสายพันธุ์หายาก ความสามารถยิ่งแข็งแกร่ง ฤดูผสมพันธุ์ก็ยิ่งรุนแรง

ในตำนานมากมาย ธรรมชาติของมังกรมีความไคร่สูง นี่ไม่ใช่การคาดเดาส่งเดชแบบไม่มีมูลความจริง

ทว่าเนื่องจากลักษณะพิเศษของมังกรยักษ์ได้พิภพ แวบแรกทั้งหมดอกควันลี้ด่าเห็นลี้ฮั่น จึงนึกไม่ถึงจริง ๆ ว่าอีกฝ่ายจะยังไม่ผ่านช่วงลอกคราบครั้งที่สี่ ยังไม่นับว่าเป็นมังกรโตเต็มวัยเสียทีเดียว จนกระทั่งได้ยื่นเจ้าแมลงปีกดำเล่าเหตุการณ์ในภูเขามิเมะ มันถึงได้รู้เรื่องนี้

ในบันทึกของตระกูลมู่แทบจะจดรายละเอียดของสายพันธุ์มังกรทั้งหมดไว้ มีเพียงมังกรยักษ์ได้พิภพที่ไม่มีข้อมูลเลยสักนิด

ดังนั้นหมอกควันลี้ด่าจึงไม่อาจแน่ใจได้เต็มที่

ทว่าสิ่งที่มันมั่นใจได้ก็คือตอนนี้ลี้ฮั่นน่าจะยังไม่ผ่านช่วงลอกคราบโดยสมบูรณ์

สิ่งที่เขาเผชิญอยู่ตอนนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

หลังจากสลายพลังงานทั้งหมดในช่วงลอกคราบ และฟื้นฟูพลังส่วนใหญ่ก่อนหมดช่วงลอกคราบได้แล้ว จึงจะนับว่าผ่านระยะลอกคราบอย่างเป็นทางการ

และเมื่อถึงเวลานั้น เดาน่าจะถึงช่วงฤดูผสมพันธุ์ที่แท้จริงแล้ว

หมอกควันลี้ด่ามองเด็กหนุ่มที่อยู่ไม่ไกลซึ่งมีสีหน้าตื่นตระหนกและท่าทางสับสน ก็อดจมดิ่งสู่ห้วงความคิดไม่ได้

ตอนนี้มันมั่นใจแล้วว่า แม้สืออันจะมีชีวิตอยู่มายาวนาน แต่ใน
ระยะเวลาหลายหมื่นปีก่อนหน้านี้ คาดว่าอีกฝ่ายน่าจะไม่มีประสบการณ์
ทางด้านนั้นเลย...

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือตอนนี้เขาเป็นมังกรตัวสุดท้ายบนโลก
แล้วเขาจะหาอยู่ยังไง!

- หมอกควันสีดำนึกไม่ถึงเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องมากังวลเรื่อง
การหาคู่ของมังกรตัวหนึ่ง

หรือนี่คือความทรงพลังของสัญญาทาสเหรอ!

เจ้าแมลงปีกดำไม่รู้เลยว่าไม่กี่วินาทีสั้นๆ เมื่อครู่นี้ เพื่อนยากของตัวเอง
คนนี้มีความคิดซับซ้อนมากมายผุดขึ้นมาในใจมากเพียงใด

มันกระพือปีกบินมาที่เตียง ถามด้วยความสงสัย “นายท่าน เป็น
อะไรไป มีอะไรผิดปกติเหรอ”

สืออันมองทางตัวเองด้วยความหวั่นใจ ยัดมันไว้ใต้ผ้าปูที่นอน

ความรู้สึกแปลกประหลาดนั้นอันตรธานหายไปเป็นที่สุด

สืออันโผล่อก

ทว่าแก้ไขปัญหาเรื่องหนึ่งแล้ว อีกเรื่องที่ซับซ้อนกว่าก็มาวางอยู่ตรงหน้า
เขาใหม่อีกครั้ง

สืออันขมวดคิ้วด้วยความกังวล เอ่ยว่า “ตอนนี้มู่เหิงกำลังรอข้าอยู่ที่
ชั้นล่าง แต่ทางของข้ามันเปลี่ยนกลับไปไม่ได้...”

หมอกควันสีดำดึงตัวเองออกจากภวังค์

มันลอยออกมาจากกล่องใบเล็กของตัวเอง เอ่ยปากบอกว่า “นายท่าน
ข้ามีความคิดอย่างหนึ่ง!”

หมอกควันสีดำดึงหนังสือโบราณเล่มหนานั้นออกมาอีกครั้ง แล้ว
พลิกไปที่หน้าหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็ปล่อยควันกึ่งโปร่งแสง ขึ้นไป
ที่คาตาแถวหนึ่งในหน้าหนังสือ

“ท่านดูนี่สิ ข้าว่าน่าจะใช้ได้!”

สิบห้าวันที่หลังจากนั้น

มู่เหิงหันไปมองทางบ้านได้

เด็กหนุ่มเดินลงมาในเครื่องแต่งกายเรียบง่าย ดูกระปรี้กระเปร่ามากกว่าเมื่อครู้น้อย แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด แขนขากลับดูแข็งแกร่ง สายตาเลื่อนลอย

ทางของลืออันยังคงไม่เปลี่ยนกลับไป ดังนั้นจึงทำได้เพียงสวมกางเกงเอวต่ำ เพื่อให้ทางมังกรยาวห้อยลงมา

เขารายเวทพรางตาตามคาถาโบราณที่บ้านทักเอาไว้ในหนังสือเล่มนั้น จากระดับความเข้าใจของมนุษย์ยุคปัจจุบันที่มีต่อคาถาโบราณขั้นสูงแล้ว ไม่น่าจะจับผิดได้

สายตาของมู่เหิงกวาดผ่านทางด้านหลังของลืออันไป

ลืออันอดประหม่าไม่ได้

แม้ลืออันจะรู้ว่าอีกฝ่ายน่าจะมองไม่เห็นเพราะมีคาถากำบังอยู่ แต่วินาทีที่สายตาของอีกฝ่ายกวาดผ่าน เขาพลันรู้สึก...อับอายขึ้นมาอย่างอธิบายไม่ถูก

มู่เหิงขมวดคิ้ว มองสองมือว่างเปล่าของลืออัน จากนั้นจึงถามขึ้น “เธอไม่ได้เก็บของเหรอ”

ลืออันนิ่ง “เอ๊ะ เก็บของอะไร”

มู่เหิง “พรุ่งนี้เปิดเรียน ลืมไปแล้วเหรอ”

“...”

ลืออันยังตั้งสติไม่ค่อยได้ ขมวดหัวคิ้วด้วยความสับสน “ไม่ได้ลืม...”
แต่ว่า ไหนบอกว่าจะไปตรวจร่างกายที่หน่วยรับมือสัตว์ประหลาดไม่ใช่เหรอ

- แนนอนว่าเมื่อถึงที่นั่นเขาจะไม่ยอมให้ตรวจง่าย ๆ ด้วยสภาพนี้ แนนอน ถึงตอนนั้นใช้ลูกไม้กับเครื่องมือสัณนิธ สร้างทำเป็นว่าทุกอย่างปกติดี ก็ไม่ได้เป็นเรื่องยากมากมายสำหรับเขาเลย

มู่เหิง “ตรวจร่างกายเสร็จก็ไม่จำเป็นต้องกลับมาแล้ว”

เขาดูสงบขณะพูดเรื่องซอกโลกออกมานิ่ง ๆ “เช้าวันพรุ่งนี้ฉันจะไป

ส่งเธอเอง”

สี่อันมันจะไปสองวินาที ไม่อาจเชื่อมโยงสองประโยคเข้าด้วยกัน
ได้ชั่วขณะ

“ฉันแจ้งพ่อเธอแล้ว เขาไม่มีข้อโต้แย้ง” มู่เหิงกล่าวต่อ

แน่นอน และไม่กล้ามีข้อโต้แย้งอะไรด้วย

ร่องรอยความเย็นชาฉายแวบขึ้นมาในดวงตาของชายหนุ่ม

เมื่อครู่ตอนอยู่ในห้องสี่อัน แม้จะมีร่องรอยไม่มาก แต่เขาก็ยัง
สัมผัสถึงพลังเวทจากใต้พิภพที่หลงเหลืออยู่เล็กน้อยได้อยู่ดี

ร่องรอยที่หลงเหลืออยู่นั้นบางเบาและเป็นกลไกตายตัว ไม่คล้ายว่า
เป็นสัตว์ประหลาดเผ่าพันธุ์อะบิสทั้งไว้ แต่กลับเหมือนพลังเวทจากสิ่งของ
บางอย่างมากกว่า

หากจะบอกว่าก่อนหน้านี้เขาแคล้งเลไม่แน่ใจ แต่ตอนนี้เขาไม่ลังใจ
จะให้สี่อันอยู่ที่นั่นต่อจริง ๆ

แม้ว่าเขายังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะให้อยู่ที่ไหน แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ที่นี่

สี่อันพยายามขัดขึ้น “คือว่า...ไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้นหรอก ผม
กลับไปที่พักก่อนหน้านี้ก็ได้”

มู่เหิงยังคงมีท่าทีนิ่งเฉย “ไม่ยุ่งยาก”

เขาจัดแขนเสื้อ เอ่ยอย่างไม่รีบร้อน “เป็นทางผ่านนะ”

สี่อัน “...”

?

ระหว่างทางไปที่หน่วยรับมือสัตว์ประหลาด แผ่นหลังของสี่อันแข็งเกร็ง
ตั้งตรง ทางใหญ่ของเขาที่ร้ายกาจปรากฏตาอยู่ถูกยึดไว้ฝั่งตรงข้ามกับมู่เหิง
ด้วยกลัวว่าอึกฝ่ายจะสัมผัสถูกมันเข้าไปในพื้นทีคับแคบ

มู่เหิงถอนสายตาสายตาที่มองออกไปนอกหน้าต่าง หันมามองสี่อันที่นั่ง
อยู่ข้างตัวเขา

แตกต่างจากครั้งล่าสุดที่เขาได้ช่วยเหลืออีกฝ่าย

ครั้งนั้น ลีอันซิ่นรถก็เข้ามาเบียดข้างตัวเขาโดยไม่เกรงใจแม้แต่น้อย แต่ครั้งนี้กลับหดตัวถอยห่าง ตัวติดหนีกับประตูล็อกอีกฝั่งหนึ่ง เหมือนกลัวว่าระยะห่างระหว่างทั้งสองคนจะไม่ห่างพออย่างไรอย่างนั้น

เดิมทีมูเหิงไม่ได้ใส่ใจระยะห่างที่จี้ใจแค้นเอาไว้

เพราะถึงอย่างไรก็มีคนเกรงกลัวในสถานะและความสามารถของเขา ไม่รู้ตั้งมากมายเท่าไร และยังรู้ถึงนิสัยแปลกๆที่ไม่ชอบใกล้ชิดใครของเขาด้วย ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้าเข้าใกล้มากนัก

ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อเห็นลีอันซิ่นเป็นเช่นนี้ หัวใจของเขากลับมีความรู้สึกไม่พอใจแวบขึ้นมา

ไม่ช้าก็ถึงหน่วยรับมือสัตว์ประหลาด

แม้ตอนนี้จะเป็นเวลาปิดแล้ว ทว่าในฐานะผู้บังคับบัญชาระดับสูงของหน่วย มูเหิงพาลีอันซิ่นเข้าไปข้างในได้อย่างราบรื่นไร้อุปสรรค ไม่ช้าก็มาถึงห้องทดลอง

เห็นได้ชัดว่าจ้าวผู้โดนมูเหิงตำหนิเพราะเรื่องก่อนหน้านี้ที่อนุญาตให้ตระกูลลีพาลีอันซิ่นกลับไป ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงมีสีหน้าจริงจัง ดูเป็นมืออาชีพกว่าที่เอื้อระเหยลอยซายก่อนหน้านี้มาก

จ้าวผู้ยังคำถามกับลีอันซิ่นพอเป็นพิธีอีกครั้ง จากนั้นก็พาเขาไปทำการตรวจร่างกายชุดใหญ่

ระหว่างตรวจร่างกาย มูเหิงรอลู่อู่ด้านนอก ส่วนจ้าวผู้ก็เป็นคนที่มีความทะเยอทะยานสูงกว่าความสามารถเชิงปฏิบัติจริง ดังนั้นลีอันซิ่นจึงหลอกเขาได้อย่างง่ายดาย

ไม่ช้าการตรวจร่างกายชุดใหญ่ก็เสร็จสิ้น

จ้าวผู้หันหน้าเขียนอะไรบางอย่างในเอกสาร ก่อนจะเอ่ยขึ้น “น่าจะได้ผลการตรวจภายในหนึ่งสัปดาห์ ถึงตอนนั้นฉันจะแจ้งพวกนาย”

เขาเขียนเสร็จก็กดปากกา เก็บกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวนสีขาวย่นหันมองคนทั้งคู่

“ผู้บังคับบัญชามู คือนี้นายกับอันอันมีแผนยังงี้”

แวตาทองมู่เหิงเคียดซิ่ง “อันอัน?”

จั่วฝูตกใจเมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาทองอีกฝ่าย “ทำไม เรียกแบบนี้
น่ารำจะตาย”

ตอนนั้นเอง เขาเหมือนพลันนึกอะไรขึ้นได้ “จริงสิ ฉันได้ยินนาย
บอกว่านายพาอันอันมาจากบ้านตระกูลสี่เธอ ก่อนไปเรียนวันพรุ่งนี้มาพัก
ที่บ้านฉันสิ อยู่ใกล้แค่นี้เอง พรุ่งนี้ฉันไปส่งเธอเอง...”

สี่อันครุ่นคิด เหมือนจะไม่แล้วเลย?

เขากำลังจะตอบตกลง

แต่ตอนนั้นเอง มู่เหิงก็เอ่ยปากตัดบทจั่วฝูอย่างเย็นชา “ไม่จำเป็น”

จั่วฝูเลิกคิ้ว ท่าทางขงใจ “ทำไมกัน”

มู่เหิง “ฉันรำบผิดชอบเอง”

จั่วฝู “...หา?”

มู่เหิงสีหน้าเย็นชา “พรุ่งนี้ฉันจะผ่านไปทางนั้นพอดี”

จั่วฝู “...”

อะไรนะ ผ่านเส้นไหนกัน

ฉันสงสัยว่านายกำลังพูดไปงั้นๆ!

ทันใดนั้นจั่วฝูก็นึกอะไรขึ้นได้ แล้วก็ต้องตกใจโดยพลัน

เขารู้ว่าสถาบันผู้มีพลังวิเศษหวังจะเชิญมู่เหิงไปเป็นอาจารย์มาตลอด
แล้วยังเสนอค่าตอบแทนให้ก้อนใหญ่ แต่มู่เหิงไม่เคยตอบตกลงมาก่อน
หรือว่าครั้งนี้...

เขาถามตะกุกตะกัก “แล้ว แล้วคินี่อันอันพักที่ไหนล่ะ”

น้ำเสียงของมู่เหิงเย็นชาเคร่งขรึม แวตาทายากจะคาดเดา “บ้านฉัน”

บทที่ 42

สืออันเดินตามมู่เหิง ลงมาชั้นล่างด้วยความมึนงง

เมื่อเห็นรถที่จอดอยู่ตรงหน้า เขาถึงเพิ่งรู้สึกตัวว่ามีตรงไหนไม่ชอบมาพากล...

เดี๋ยวก่อน ทำให้จู่ๆถึงกลายเป็นว่าเขาต้องไปพักที่บ้านมู่เหิงล่ะ!!!
ตอนนั้นเอง มู่เหิงก็เดินมาอีกฝั่งหนึ่งและเปิดประตูรถตรงที่นั่นคนขับแล้ว

เมื่อเห็นรถตรงหน้า สืออันก็สั่นไม่เข้าคายไม่ออกขึ้นมาชั่วขณะ
มู่เหิง “ขึ้นรถ”
สืออัน “...”

เขาแอบมองทางใหญ่ที่ยังไม่หายไปด้านหลังตัวเองอย่างลำบากใจ
จากนั้นก็ตัดสินใจ -

ในเมื่อก่อนหน้านี้ไม่สังเกตเห็น อย่างนั้นหลังจากนี้ก็คงจะไม่สังเกตเห็นแน่นอน

ส่วนเรื่องที่หวังจะให้มู่เหิงส่งตนกลับบ้าน ขึ้นรถก่อนค่อยบอกแล้วกัน
ขอเพียงทำให้เขาหนักแน่นมากพอ อีกฝ่ายคงจะไม่ปฏิเสธหรอก!

สืออันตัดสินใจ เขาก้าวไปที่เบาะหลัง เอื้อมมือไปที่ประตูรถ
เขาดึงมันเล็กน้อย แต่ไม่ขยับ

เสียงทุ้มของชายหนุ่มดังมาจากฝั่งตรงข้าม “มาข้างหน้า”

สืออัน “...”

มนุษย์ผู้นี้ทำไม่ถึงได้จัดการยากนัก!

เขาสุดท้ายใจเข้าลึกๆ หมุนตัวเดินมาที่เบาะข้างคนขับ ยื่นมือไปเปิดประตูรถแล้วเข้าไปนั่ง

แม้ตัวมู่เหิงจะไม่ได้ใส่ใจของนอกกายอย่างรถมานัก แต่ในฐานะบุคลากรระดับสูงและหน้าตาของหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดแล้ว รถที่เบื่องบนจัดสรรให้เขาย่อมเป็นรถตัวท็อปที่สุด พื้นที่กว้างขวาง

ทว่าแม้พื้นที่ภายในรถจะกว้างขวางขนาดไหน ระยะห่างระหว่างเบาะข้างคนขับกับเบาะคนขับก็ยังมีระยะที่แน่นอนอยู่ดี

ดังนั้นสื่ออันจึงไม่อาจเอนพิงด้านข้างเหมือนเมื่อครูได้อีก แต่ถูกบังคับให้นั่งอยู่ในจุดที่ไม่ใกล้ไม่ไกลกับมู่เหิง

แยะ แยะแล้ว

พื้นที่ว่างหางไม่ค่อยพอ!

สื่ออันแอบขยับก้น พยายามวางหางของตัวเองไว้ยังฝั่งที่ห่างจากมู่เหิง มู่เหิงนั่งอยู่บนเบาะคนขับ เหลือบตามองสื่ออัน

ภายในรถแสงมืดสลัว ยิ่งขับให้ผิวของเด็กหนุ่มขาวจัด เส้นโค้งของใบหน้าด้านข้างถึงลำคอนุ่มนวลลงตาม เขาหลุบตาลง ยึดหลังตรง นั่งอยู่ในระยะที่มู่เหิงยื่นมือไปถึงอย่างว่าง่าย ดูใจลอยเล็กน้อย

ความหงุดหงิดที่เกิดขึ้นเมื่อครูเพราะอีกฝ่ายสนใจเว้นระยะห่างบรรเทาลงในวินาทีนี้

มู่เหิงถอนสายตากลับ

แม้สีหน้าของเขาจะยังไม่มีความเปลี่ยนแปลงมากนัก แต่กลับเหมือนอารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อยอย่างน่าประหลาด

สื่ออันไม่รู้สีกตัว แม้เขาจะขึ้นมานั่งบนรถแล้ว แต่มู่เหิงกลับไม่ได้สตาร์ตรถทันที ดูเหมือนกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

เสียงทุ้มต่ำของอีกฝ่ายดังขึ้นข้างหู “เข็มขัด”

สื่ออัน “?”

เขานิ่งไปเล็กน้อย ตกอยู่ในห้วงความคิด

อะไรนะ เข็มขัด? พังดูคุ่นหุนิดๆ...มันคืออะไรกัน

ในขณะที่สื่ออันกำลังเหม่อลอยอยู่นั้น อีกฝ่ายก็เหมือนจะเบื่อหน่ายกับการรอคอยแล้ว

ชายหนุ่มโน้มตัวมาหา ปากกว้างของเขาทอดเงาลงมาปกคลุมสื่ออันเอาไว้พอดีพอดี ผมยาวสีเงินราวกับแสงจันทร์ที่ส่องสว่างห้อยปรกลงมาตามลำคอของเขา ผมข้อหนึ่งทิ้งตัวลงมาตรงหน้าสื่ออัน นุ่มนวลเย็นเฉียบเป็นประกายสว่างไสวในความมืด

สวย สวยจัง

สื่ออันเสียสมาธิ ภูสิ่งวิบวับตรงหน้าดึงดูดความสนใจไปทั้งหมด

ปลายจมูกได้กลิ่นอายจากบนร่างของอีกฝ่าย หอมมาก เย็นยะเยือกราวกับหลังหิมะตก แต่กลับอบอุ่นเพราะอุณหภูมิร่างกายที่ร้อนระอุของมนุษย์ให้ความรู้สึกรุกรานอันรุนแรง โอบล้อมเอาไว้แน่นหนา

เสียง “คลิก” ดังมาจากข้างตัว เสียงโลหะกระทบคมชัดทำลายความเยียบภายในรถ

“เรียบร้อยแล้ว”

มุ่งเหิงกลับไปนั่ง

รถสตาร์ท เขามองฝ่ามือที่วางอยู่บนพวงมาลัยของตัวเอง แอบขมวดคิ้ว

เมื่อครู่นี้...

เหมือนสัมผัสโดนอะไรบางอย่างที่เย็นและนุ่ม

แต่เพราะเมื่อครู่สวมถุงมือ ดังนั้นมุ่งเหิงจึงไม่แน่ใจว่าความรู้สึกนี้มีอยู่จริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงการรับรู้ความรู้สึกผิดพลาดซึ่งมีเพียงชั่ววูบเดียวก็หายไป

ยานพาหนะแล่นไปอย่างราบรื่นระหว่างจุดตัดของแสงและเงา ภายในรถเดี่ยวมืดเดี่ยวสว่าง แสงเงาสลับรางโฉบผ่านไปอย่างรวดเร็ว

สื่ออันนั่งตัวแข็งทื่อ เกร็งไปทั้งตัวอยู่บนเบาะข้างคนขับ หัวสมองขาวโพลน

เมื่อ เมื่อก็...แต่โดนทางเข้าแล้ว!

แต่โดนแล้ว!!!

ชายหนุ่มสวมถุงมือสำหรับต่อสู้โดยเฉพาะ หนึ่งทั้งแข็งและหยาบ
 ญเข้ากับผิวอ่อนบอบบางระหว่างเกล็ดพอดิบพอดิ เลี้ยววินาทีนั้น ลีอั้นตัวสั่น
 ราวกับถูกไฟช็อก ทั้งร่างมึนงงเกร็งทื่อ

แปลก แปลกจัง

เขาขดตัวโดยสัญชาตญาณ

ทว่าสิ่งที่เรียกว่าเข็มขัดนิรภัยที่มู่เหิงช่วยคาดให้เขาเมื่อครู่กลับรัด
 ไหล่และช่วงเอวลีอั้นอย่างแน่นหนา ทำให้เขาไม่อาจขยับเขยื้อน บังคับ
 ให้เขาอยู่ในท่ายึดดอก เหมือนหอยที่ฝาถูกงัดเปิด เผยให้เห็นเนื้อขาวนุ่ม
 ไร้การป้องกัน

ลีอั้นรู้สึกว่ศีรษะของตัวเองร้อนจนบวม ส่วนลึกในหัวดังอื้ออึง

เขาคดขุ่นมือไปแอบลูบทางตัวเองไม่ได้ เหมือนว่ามีเพียงท่าเช่นนี้
 เท่านั้นจึงจะขับไล่สัมผัสแปลกๆ ออกไปได้

ในที่สุด เมื่อเวลาเคลื่อนผ่าน ความรู้สึกแปลกๆ นั้นก็ค่อยๆ จาง
 หายไป

ลีอั้นโล่งอก

นึกถึงเรื่องราวก่อนหน้านี้แล้ว เขาก็อดหัวน้ใจเล็กน้อยไม่ได้

เมื่อครู่นี้ตนเผลอมองแสงวิบวับจนลุ่มหลง หากไม่ได้ถูกสัมผัสโดน
 เสียก่อน ทางของเขาก็อาจจะม่วนตัวต่อไปโดยไม่รู้ตัว...

ยังดี ยังดี

ในขณะที่ลีอั้นกำลังใจลอย เขาก็รับรู้ได้ว่าความเร็วของรถค่อยๆ
 ชะลอ

เครื่องยนต์ดับลง

ลีอั้นกะพริบตาปริบๆ “...เอ๊ะ?”

มู่เหิงหันไปมองลีอั้น “ลงรถ ถึงแล้ว”

ลีอั้น “...”

???

ถึงแล้วหรือ???

เขายังไม่ทันได้พูดกับมู่เหิงเลยว่าความจริงตัวเองอยากกลับบ้าน

มากกว่า!!!

มู่เหิงหันไปมองเด็กหนุ่มที่ตามหลังมา เดินช้าอย่างกับหอยทากคลาน เขาเป็นคนที่ให้ความสำคัญเรื่องพื้นที่และระยะห่างมาก แม้แต่การสัมผัสทางกายกับคนอื่นมากเกินไปก็ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจได้ และที่พักของตนซึ่งเป็นสถานที่ส่วนตัวแบบนี้ ยิ่งไม่มีทางพาคคนนอกเข้ามาเลย

สืออันเป็นคนแรก

พูดตามตรง แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปในทิศทางนี้

ในตอนแรกมู่เหิงไม่ได้เห็นที่พักของตัวเองเป็นแผนสำรอง ทว่าเมื่อได้ยินข้อเสนอของจ้าวผู้แล้ว เขากลับรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ เมื่อเขาได้สติ เรื่องราวก็ดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้ว

เขาจ้องมองเด็กหนุ่มตรงหน้า แวบครุ่นคิดแว่ขึ้นมาในดวงตา

...แปลกจริง

เหมือนทุกครั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสืออัน เขามักจะทำพฤติกรรมที่แม้แต่ตัวเองก็ยังประหลาดใจเสมอ

มู่เหิงถอนสายตากลับ แล้วเปิดประตูบ้าน

พื้นที่ภายในบ้านกว้างขวาง ทว่าการตกแต่งเรียบง่ายว่างเปล่า มีเพียงเฟอร์นิเจอร์จำเป็น ดูอ้างว้างและเงียบสงัด

ที่นี่เป็นที่พักในเมืองของเขา คฤหาสน์ตระกูลมู่ตั้งอยู่นอกเมือง แม้แต่ตัวเขาเองก็กลับไปน้อยครั้ง

สำหรับเขา บ้านหมายถึงสถานที่พักผ่อน ขอเพียงใช้งานได้ครบครันก็เพียงพอแล้ว

มู่เหิงนำสืออันมาที่ห้องนอนแขก

การตกแต่งภายในห้องนอนแขกไม่แตกต่างจากด้านนอกมากนัก และเนื่องจากไม่เคยมีใครพักมาก่อน จึงดูหนาวเย็นว่างเปล่าเป็นพิเศษ

สืออันมองห้องตรงหน้า เอ่ยปากถาม "...ให้ผมพักที่นี่เหรอ"

มู่เหิงนั่งไปเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้า "อืม"

สืออันตัวสั่น

ที่นี่เย็นยะเยือกราวกับถ้ำ ทั้งยังเป็นถ้ำว่างเปล่าไม่มีสมบัติ ดูเหมือน

จะหลับได้ยาก

เขาหันไปมองมู่เหิงที่ยืนอยู่ข้างตัวเอง

เวลานี้ก็อีกฝ่ายถอดเสื้อคลุมออกแล้ว เผยให้เห็นเสื้อตัวในสีต่างๆ ยิ่งทำให้เส้นกล้ามเนื้อดูกระชับลื่นไหล เขาเปรียบเสมือนแหล่งความร้อน แค่เพียงยืนอยู่ข้างๆ ก็แผ่อุณหภูมิร่างกายอันอบอุ่นออกมาไม่ขาดสาย

ทางของสื่ออันกวัดแกว่งอยู่ด้านหลังโดยไม่รู้ตัว

เขานิ่งไปเล็กน้อย ริมฝีปากออกไปจับปลายหางตัวเอง ไม่ให้มัน ชุกเข้าหาแหล่งความร้อนโดยอัตโนมัติ

มู่เหิงไม่รู้ความคิดในใจของสื่ออัน

เขาถาม “เตรียมของที่จะไปสถาบันพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้วหรือยัง”

สื่ออันส่ายหน้าอย่างไร้ชีวิตชีวา

ข่าวของส่วนใหญ่ของเขายู่ที่คฤหาสน์เล็กหลังเก่า และตอนที่สื่อเจ้อฉุนย้ายเขากลับมาที่คฤหาสน์หลักตระกูลสื่อ เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ใส่ใจ นำของทั้งหมดมาด้วย

มู่เหิงพยักหน้า “พรุ่งนี้ส่งรายการมาให้ฉัน ฉันจะให้ลูกน้องช่วยส่งไปให้เธอ”

“ได้...”

สื่ออันปลี่ยนตระหนกอะไรขึ้นมาได้ เงยหน้ามองอีกฝ่าย “เอ๊ะ? แบบนี้ ก็ไม่ต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบของทางสถาบันแล้วใช่ไหม”

มู่เหิงชะงัก “อืม”

สายตาของสื่ออันเป็นประกาย จ้องอีกฝ่ายด้วยความคาดหวัง “อย่างนั้น อย่างนั้นผมก็เอาของที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าไปได้ใช่ไหม...”

ข่าวของที่เขาเตรียมไว้สำหรับเข้าเรียนครั้งที่แล้ว ส่วนใหญ่ไม่ผ่านการตรวจสอบตอนนำเข้าไปในสถาบัน จึงโดนส่งคืนกลับไปทั้งหมด

มู่เหิงเลิกคิ้ว เอ่ยถาม “เธออยากเอาอะไรเข้าไป”

สื่ออันกางนิ้ว ตั้งอกตั้งใจนับเลข “หมอนของผม ช็อกโกแลต เยลลี่ มันฝรั่งทอด...”

มู่เหิงตั้งใจฟังอยู่พักใหญ่ จากนั้นก็ตกอยู่ในความเงียบ

สุดท้ายแล้ว ส่วนใหญ่ก็เป็นขนมลีนะ

เขาหลุบตามองเด็กหนุ่มตรงหน้า แวตาดอมนโยนลงเล็กน้อย ยอมจำนวนต่อความหุนหันพลันแล่นของตัวเองในที่สุด ยกมือขึ้นวางลงบนหัวของอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวลแล้วขยี้เบาๆ “ได้”

ลืออันร้องด้วยความดีใจ “เยี่ยมไปเลย!”

ยามราตรีค่อย ๆ ล่วงเลยไป

ลืออันนอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง

ตอนที่กลายเป็นมังกรยังไม่รู้สึก แต่ยามอยู่ในร่างมนุษย์มีทางใหญ่อยู่อันหลังนั้นไม่สะดวกเลยจริง ๆ

แม้แต่ยามหลับก็ยากจะหาท่าที่สบายที่สุดเจอ

เขาขดตัวในผ้าห่ม

ภายในห้องยังหนาวเกินไป แม้จะห่มผ้าห่มหนาแล้วก็ยังเย็นเยือกหนาวจนตัวสั่น

นอนที่นี่ไม่สบายเลย อุณหภูมิก็ไม่พอดี แล้วยังไม่มีความสะดวกสบายให้นอนกอดด้วย...

ลืออันจ้องมองเพดานในความมืด พลันตระหนักอะไรขึ้นมาได้

เดี๋ยวก่อน ตอนนี้เป็นโอกาสอันดีเลย!

ตอนนี้เขาอยู่ในบ้านของมู่เหิง และสิ่งที่เขาต้องการตามหามาตลอดบันทึกตระกูลมู่เล่มที่สองนั้นอาจจะอยู่ที่นี้!

ลืออันปล้นตื่นตัวขึ้นมา

เขาคล้ำทางลงจากเตียงในความมืด ย่องออกนอกประตูห้อง

เด็กหนุ่มพุ่งไปที่ห้องนอนของมู่เหิงซึ่งปิดสนิทอยู่ หลับตาลงเล็กน้อย ภาษาโบราณซับซ้อนเปล่งออกมาจากปากเขาเบา ๆ เป็นท่วงทำนองลึกลับน่าอัศจรรย์ ลอยละล่องอยู่ในอากาศ

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบสงบมืดมิดตามท่วงทำนองซับซ้อน รวากับ

ว่าแม้แต่อากาศก็ตกอยู่ในสภาวะหลับไหล

การร้ายคาถาลิ้นสุดลง ลืออันลืมหินขึ้น กระตุกมูมปากอย่างมีความสุข
คาถานี้เป็นหนึ่งในผลงานชิ้นเอกที่เขาภูมิใจที่สุด

เพราะชอบการนอนหลับมาก ดังนั้นลืออันจึงสร้างคาถาสกดให้หลับนี้
ขึ้นมา ไม่มีอันตรายแน่นอน และเห็นผลเร็ว อีกทั้งมันยังใช้กับมังกรยักษ์
ที่มีความสามารถต้านทานพลังเวทได้สูงโดยเฉพาะ นำมาใช้กับคนก็เหลือเพื่อ
แม้แต่ผู้เหิงก็ต้านทานไม่ไหว

ลืออันค่อยๆ เปิดประตู มองเข้าไปด้านใน

หลับไปแล้วจริงๆ

สมบูรณ์แบบ!

เมื่อยืนยันว่าอีกฝ่ายยังคงหลับสนิท ลืออันก็ค้นห้องหนังสือของ
ผู้เหิง

ห้องหนังสือมีตู้หนังสือเต็มผนังหนึ่งด้าน วางหนังสือมากมายเอาไว้
ทั้งหมด มีทั้งเก่าทั้งใหม่ และยังมีเอกสารล้ำค่าจำนวนไม่น้อย จัดเรียงอยู่
บนชั้นวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ลืออันกวาดตาเร็วๆ หนึ่งรอบ

ไม่มี?

เขาขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ตั้งหน้าตั้งตาหยิบหนังสือทุกเล่มใน
ชั้นหนังสือออกมาดู จากนั้นก็ได้ข้อสรุปในท้ายที่สุด - ไม่มีจริง ๆ

เกิดอะไรขึ้น

ลืออันควักกล่องใบเล็กออกมา ดึงหมอกควันสีดำออกมาถาม

ห้านาทีต่อมา

หลังจากคำอธิบายตะกุกตะกักของหมอกควันสีดำ ลืออันถึงตระหนัก
ได้ว่าที่แท้ห้องหนังสือกับห้องเก็บหนังสือเป็นคนละที่กัน สถานที่ที่หมอกควัน
สีดำเห็นหนังสือเล่มสองในตอนแรกนั้น น่าจะอยู่ที่ห้องเก็บหนังสือในคฤหาสน์
ตระกูลมู่ ไม่ใช่ห้องหนังสือที่เห็นได้ชัดว่ากะทัดรัดและปรับให้เรียบง่าย
มาแล้วแห่งนี้

อ่า ที่แท้ก็ไม่ได้อยู่ที่นี้...

สื่ออันท้อแท้ หมุนตัวเดินไปยังห้องนอนแขกอย่างห่อเหี่ยว

ยามผ่านห้องนอนหลัก สื่ออันหยุดฝีเท้าเหมือนมีอะไรมาดลใจ เขาคิดเล็กน้อย และมองไปด้านในห้องด้วยความครุ่นคิด

แม้ห้องนอนหลักจะใหญ่กว่าห้องนอนสำหรับแขก ทว่าโครงสร้างคล้ายกัน

มู่เหิงเอนกายอยู่บนเตียง ศีรษะตกลงครึ่งหนึ่ง ผมสีเงินยาวปล่อยสยายปรกหลบใบหน้าไม่ได้มิดไว้ ขยับให้ใบหน้าคมคายลึกล้ำของเขาดูนุ่มนวลขึ้นสองสามส่วน เอกสารหลายฉบับที่ยังอ่านไม่จบวางแผ่อยู่บนเข่า นิ้วมือเรียวยาวซึ่งถอดถุงมือออกแล้ววางลงบนนั้น แพขนตาสีขาวเงินหลุบลงเห็นได้ชัดว่าหลับลึกไปแล้ว

ใต้แสงไฟ ผมยาวของเขาเป็นประกายวิบวับเหมือนอย่างเคย

นับตั้งแต่เปลี่ยนกลับไปเป็นร่างมังกรหนึ่งครั้ง สื่ออันรู้สึกว่าสัญชาตญาณมังกรของตัวเองรุนแรงกว่าก่อนหน้านี้ไม่น้อย

เขาเดินเข้าไปอย่างควบคุมไม่อยู่

นี่ นี่มันเจ้าวิบวับ

ทั้งยังเป็นเจ้าวิบวับที่มีอุณภูมิด้วย

สื่ออันครุ่นคิดสองสามวินาที จากนั้นก็คลำขึ้นเตียงเงิบๆ แล้วลงไปนอน

เด็กหนุ่มเอนไปหามู่เหิง

และเอนไปอีกครึ่ง

เหมือนว่าจะยังไม่พอ

วินาทีต่อมา ทางใหญ่ยาวยื่นไปได้ผ้าห่ม ปลายหางแอบวนโอบรอบช่วงเอวผอมแข็งแรงของชายหนุ่ม

อุณภูมิในร่างกายของมู่เหิงเทียบกับมนุษย์ทั่วไปแล้วก็นับว่าสูงอย่างกับเตาผิงมนุษย์ ความร้อนอันอบอุ่นแผ่ออกมาจากจุดที่ผิวหนังสัมผัส

สื่ออันหนาวหวอดด้วยความง่วงและพึงพอใจ กะพริบตาไล่น้ำตาที่ทางตา

ไม่ช้าก็เร็วยิ่งงมมนุษย์คนนี้ก็จะต้องกลายเป็นของสะสมของเขาอยู่แล้ว!

นอนด้วยกันสว่างหน้าก็ไม่ใช่ไรหรอก
สื่ออันคิดอย่างสบายใจ

บทที่ 43

มู่เหิงชมวดก๊ว ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

ห้องฟ้าด้านนอกหน้าต่างสว่างโร่ แสงอรุณแยงตา พาให้เจ็บปวด เหมือนจริงแต่ก็เหมือนฝัน

มู่เหิงชะงักไปเล็กน้อย ใช้เวลาหลายวินาทีกว่าจะรู้สึกตัวว่าตนเอง อยู่ที่ใด

เขาลุกขึ้นนั่ง กวาดสายตามองนาฬิกาบนโต๊ะ

ตัวเลขสี่เขี้ยวอ่อนกะพริบท่ามกลางพื้นหลังดำสนิท

10:45

มู่เหิงยกมือขึ้นกดหน้าผากตัวเอง รู้สึกเหลือเชื่อขึ้นมาเล็กน้อย

เมื่อวานเขา...อ่านเอกสารจนหลับไปหรือนี่ แล้วยังหลับจนตื่นสายขนาดนี้ด้วย

นับตั้งแต่จำความได้ มู่เหิงไม่เคยหลับสนิทขนาดนี้มาก่อน แม้จะอยู่ในช่วงพักผ่อนแต่ก็ยังคงระแวงระวัง ขอเพียงหลับในระยะเวลาอนพื้นฐานได้เพียงพอก็จะตื่นขึ้นมาเองตามธรรมชาติ สถานการณ์แบบนี้วันนี้แทบจะไม่เคยเกิดขึ้นเลย

มู่เหิงจำความฝันช่วงหนึ่งได้รางๆ

เขาฝันถึงมังกร

มังกรยักษ์สีดำตัวใหญ่โถมตัวลงมามองเขา รูม่านตาแนวตั้งสีแดงทอง ประหนึ่งไฟไร้เปลวที่ลุกไหม้อยู่ในก้นเหวลึก เกล็ดมังกรสีดำสนิทระยับยับ

อยู่ในความมืด

มุ่งหวังถึงความแข็งแกร่งของมนต์

เปลวเพลิงมังกรที่ฟ่นออกมาสามารถหลอมละลายหิน เฝามนุษย์ให้
กลายเป็นจุนได้

มังกรยักษ์ในความมืดดูน่าเกรงขามชวนพร่นพริ้ง มีความงดงาม
ร้ายกาจถึงแก่ชีวิตราวกับสามารถพรากลมหายใจคนได้

พวกเขาสบตากันท่ามกลางความเจียบสัดชั่ววินันตร์

มังกรยักษ์ขยับแล้ว

มันยื่นหางยาวออกมา ใช้ปลายหางเรียวมันรอบเอวเขา

มันกะพริบตาดวงตาสีแดงทองคูนั่น ก็มหันาล่ง คลอเคลียเขาด้วย

ริมฝีปาก

เขาดกตะลึง

ยื่นมือออกไปวางลงบนหางที่พันรอบเอวตัวเองโดยไม่รู้ตัว

สัมผัสของเกล็ดมังกรสมจริง เย็นเฉียบ แข็งกระด้างปานนั้น
ขอบเกล็ดแหลมทิ่มมือ ทำให้เขาแทบจะหลงคิดไปว่าตัวเองถูกบาด

ทว่าเมื่อเลื่อนมือขึ้นไปอีกหน่อย กลับนุ่มนวลกว่าที่เขาจินตนาการ
เอาไว้มาก

ใกล้เคียงกับหนังมนุษย์เล็กน้อย

หางมังกรลั่นเทานิดๆ เหมือนอยากจะหดกลับไป

แต่ไม่รู้อะไรดลใจ เขากลับกำมือ คำว่าปลายหางของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น

มังกรยักษ์ก็เหมือนจะนึกไม่ถึงเช่นกัน มันชะงัก ก็มหันามองเขานิ่ง

เขาหรีตา จ้องกลับไม่ว่างตาเช่นกัน

-อย่าคิดจะหนี

เป็นความฝันที่ประหลาดจริง ๆ

มุ่งหวังหมดคิ้ว ไล่ภาพที่หลงเหลืออยู่ในหัวออกไป

เขาลงจากเตียง โน้มตัวลงหยิบเอกสารที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น
ขึ้นมาทีละฉบับ ขมวดหัวคิ้วเล็กน้อย

ท่านอนของเขาแย่นขนาดนั้นเลยหรือ

เปิดภาคเรียนวันแรก สืออันไปสาย

แม้มู่เหิงจะขอโทษเขาอย่างจริงจัง แต่สืออันก็ได้โกรธ เพราะเขารู้ดีว่าเป็นความผิดของตัวเอง

- เขาหลับจนกว่าจะตื่นขึ้นมาเองตามธรรมชาติถึงจะปลดคาถาได้ หากไม่สายก็แปลกแล้ว

สืออันนั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับ คีระตะกลง หาวหວດเล็ก ๆ

มู่เหิงมองด้วยสายตาถาม “เป็นอะไร นอนไม่หลับหรอ”

สืออันส่ายหน้าอย่างเหม่อลอย “...เปล่า”

เขานอนไม่หลับจริง ๆ

อุณหภูมิของหมอนมนุษย์เหมาะสมมาก ความนุ่มความแข็งพอดี ยามกอดสบายอย่างยิ่ง ยิ่งบวกกับความวิบวับแล้วเข้ากับรสนิยมของเขามาก โดยรวมคือสืออันพอใจมาก

- หากไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายเอาแต่ลู่บทางเขาละก็นะ

อุณหภูมิของฝ่ามือมนุษย์ร้อนผ่าว ความรู้สึกที่ประทับลงบนเกล็ดนั้น ชัดเจนมาก มันทะลุทะลวงและแผ่กว้างไปตามเนื้อผิวหนังเกล็ด ให้ความรู้สึกรุกรานที่ไม่อาจมองข้าม

ถึงขั้นยังไล่คำขึ้นไปโดยไม่รู้ตัวด้วย

สืออันไม่เคยคิดมาก่อนว่าเกล็ดบนหางตัวเองจะอ่อนไหวขนาดนี้

ทุกแรงเสียดสีเล็กน้อยระหว่างเกล็ดมังกรและฝ่ามือมนุษย์ล้วนราวกระแไฟฟ้าแล่นปราดไปทั่วร่าง ทำให้เขาเริ่มสั่นเทาตั้งแต่หัวจรดเท้า และไปถึงปลายหาง

เลิกคำได้แล้ว...

ใบหน้าเขาแดงก่ำ ปลายหูร้อนผ่าว ปล่อยเอวชายหนุ่มเล็กน้อย ดึงหางตัวเองกลับอย่างระมัดระวัง

- ผม ผมไม่กอดแล้วโอเคไหม!

ความจริงพิสูจน์ว่าไม่ได้

ก่อนที่สื่ออันจะดึงหางกลับ ชายหนุ่มที่หลับลึกมาตลอดกลับกำฝ่ามือ
คว้าทางเขาไว้แน่น

เอวสื่ออันอ่อนยวบ ขดตัวเข้าหากัน

เขามองใบหน้าของมูเหิงด้วยความกระสับกระส่าย ท่ามกลางความมืด
ดวงตาของอีกฝ่ายยังคงปิดสนิท เสมือนยังไม่ตื่นจากคาถา ทว่าฝ่ามือเรียวยาว
ร้อนฝ่าวกกลับยังคงกำทางของเขาไว้แน่น ถึงขั้นยังบีบมันอย่างไม่ใส่ใจด้วย

สื่ออันพยายามดึงออกหนึ่งส่วน ก็ถูกดึงกลับไปสองส่วน

สุดท้าย ทั้งร่างมังกรของเขาก็เหมือนสูกไปแล้วอย่างไรอย่างนั้น
แม้แต่นิ้วเท้าก็ทิ้งกองอย่างควบคุมไม่อยู่ ดวงตาพร่ามัว ขดตัวอย่างน่าสงสาร
ฝังหน้าลงกับหมอน

เสียใจ

นี่ก็เสียใจจริงๆ

หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ เขายอมนอนคนเดียวดีกว่า...

สื่ออันนี้ก็เสียใจจนจะขาดใจ

ท้ายที่สุด เนื่องจากหมดแรง เขาถึงได้สะลึมสะลือหลับลึกไป

รถขับไปอย่างราบรื่น เสียงเครื่องยนต์ทำงานดังทึมๆ จำเจและทึมหนัก
ฟังแล้วชวนง่วงเหงาหาวนอน

สื่ออันหาวหอดอีกครั้ง กะพริบตาไล่หยาดน้ำตาจากความง่วงทิ้งไป

ไม่สบายตัว อยากนอน

น้ำเสียงทุ้มต่ำของมูเหิงดังขึ้นภายในห้องโดยสารปิด

“อยากนอนสักพักไหม”

สื่ออันเบิกตาโพล่ง ยึดหลังตรงโดยอัตโนมัติ “ไม่ ไม่แล้ว!”

มูเหิงมองสื่ออันด้วยความสงสัย เหมือนจะไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใด
อีกฝ่ายจึงมีปฏิกิริยาใหญ่โตเช่นนั้น

ลืออันเปลี่ยนหัวข้ออย่างแข็งทื่อ “คือว่า ยังไม่ถึงสถาบันอีกเธอ”

มู่เหิงถอนสายตากลับ

“โกล้แล้ว”

ยี่สิบนาทีต่อมา รถค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้าสู่สถาบันผู้มีพลังวิเศษ
เนื่องจากจารถของมู่เหิงได้ พวกเขาจึงได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้ามาเลย

มู่เหิงก้มหน้าอ่านข้อความในมือถือของตัวเอง ขับรถเลี้ยวสองหัวโค้ง
ภายในสถาบัน แล้วหยุดลงที่หน้าอาคารรูปทรงแปลกประหลาดหลังหนึ่ง
วันนี้จะต้องเรียนที่นี่?

ลืออันกล่าวขอบคุณแล้วก็ลงจากรถ เดินไปยังอาคาร

หนึ่งนาที่จากนั้น ลืออันก็ค่อย ๆ หันไปมองมู่เหิงที่ตามหลังตัวเองมา
ตั้งแต่ลงจากรถ เอ่ยปากถามด้วยความไม่แน่ใจ “คือว่า...คุณก็จะไปที่นี้
เหมือนกันเธอ”

มู่เหิงโคลงศีรษะหน้านิ่ง “ไม่ หลังจากนั้นฉันจะไปหาผู้อำนวยการ”

ลืออัน “...”

เขาชี้อาคารตรงหน้าด้วยความสงสัย “ผู้อำนวยการอยู่ที่นี้เธอ”

มู่เหิงส่ายหน้า “ไม่อยู่”

ลืออัน “...”

???

มู่เหิงหลุบตาลง มองเด็กหนุ่มที่มีท่าทีนิ่งงันตรงหน้า ปลายนิ้วที่ตกอยู่
ข้างตัวขยับเล็กน้อย

เขาเรงับอารมณ์ของตัวเองที่อยากจะลูบผมอีกฝ่ายเอาไว้ เอ่ยอย่างสงบ
“ครั้งนี้เธอสายเพราะฉัน ดังนั้นฉันจะเข้าไปเป็นเพื่อนเธอ”

ลืออัน “...”

เขาพูดเสียงแห้ง “เรื่อง เรื่องนี้ไม่จำเป็นหรอก”

ลืออันอยู่ในสังคมมนุษย์มาพักหนึ่งแล้ว แม้จะยังขาดสามัญสำนึก
ในบางเรื่องอยู่บ้าง แต่เขาก็ยังรู้ว่าการที่จะให้มู่เหิงโผล่หน้ามาพร้อมกับเขา
ในวันแรกของการเปิดเรียนนั้น เป็นเรื่องที่ดึงดูดสายตามากเพียงใด ซึ่งมัน
ขัดต่อเจตนาเดิมที่ต้องการจะอยู่เงียบ ๆ ไม่โอ้อวดของเขา

ในที่สุด ด้วยแรงยืนกานหนักแน่นของสืออัน มู่เหิงก็ยอมประนี-
ประนอม

เขาพยักหน้า “ก็ได้”

สืออันโล่งอก หัวกระเป่าหนังสือว่างเปล่าเดินเข้าไปในอาคารรูปทรง
ประหลาดนั้น

ภายในอาคารเป็นห้องโถงขนาดใหญ่ที่กว้างขวางและแยกตัวโดดเดี่ยว
คล้ายคลึงกับสนามฝึกของบ้านหวังหลี่ที่เขาเคยไปมาก่อนหน้านี้

เขามาคอนข้างสาย เห็นได้ชัดว่าคาบแรกของการเปิดภาคเรียนได้
เริ่มต้นขึ้นแล้ว

เนื่องจากครั้งนี้เป็นชั้นเรียนแบบคละระดับความสามารถของนักเรียน
ดังนั้นนักเรียนชั้นปีแรกทั้งหมดจึงต้องมาเรียนรวมกัน

อาจารย์คือชายวัยกลางคนตัวไม่สูง ดวงตาสีเทาอยู่ภายใต้ขนคิ้ว
สีเดียวกัน ดูเคร่งขรึมชวนให้หัวใจเหินหนีหายมถูกจ้อง

เขชื่อสวีเจิงเหวิน วิชาที่สอนคือพื้นฐานการฝึกพลังเวทเบื้องต้น

เนื่องจากท่าทีการปฏิบัติที่ไม่ดีของเขา อีกทั้งยังมีเจตนาร้ายทำให้
นักเรียนสอตกบ่อยๆ จึงเป็นอาจารย์ที่ไม่เป็นที่นิยมมากที่สุดในชั้นปี
ที่หนึ่งทั้งหมด

สวีเจิงเหวินตาโวมองเห็นสืออันที่แอบลอบเข้ามาทางด้านหลังสนามฝึก

เขาหัวเราะเย็น พุดเสียงดังขึ้น “ดูสิ เปิดเรียนวันแรกกลับมาสาย
คนไม่รู้คงนี่กว่าเป็นอัจฉริยะ

“เธอ มานี่” สวีเจิงเหวินชี้ตำแหน่งข้างตัวเอง สีน้าเยาะเย้ยอย่าง
เห็นได้ชัด

สืออันเดินเข้าไปอย่างว่าง่าย

“โอ้ ให้ฉันนึกหน่อยสิ นี่มันนักเรียนสืออันไม่ใช่หรอ ได้ยินมาว่า
เธอดังตั้งแต่ก่อนเข้าเรียนแล้วนี่ ก็เลยมาสายตั้งแต่วันแรกเลยหรอ หืม”

สวีเจิงเหวินพุดเหน็บแนม

กลุ่มนักเรียนที่อยู่ด้านล่างกลั่นขำ

ไม่มีใครไม่รู้ว่าที่สืออันมีชื่อเสียงเลื่องลือ เพราะเขาเป็นตัวไร้ประโยชน์

ไม่มีพลังเวท สอบเข้าเรียนไม่สำเร็จติดต่อกันหลายปี ปีนี้ไม่รู้จะใช้วิธีการใด ถึงเข้ามาได้ในที่สุด

“มา ลองหน่อยสิ”

ในดวงตาของสวี่เจิงเหวินฉายแววเหยียดหยาม โน้มตัวลง หยิบ ลูกบอลลูกหนึ่งขึ้นมาโยนใส่มือสืออัน

นี่เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกพลังเวทพื้นฐานขั้นเบื้องต้นเพื่อทดสอบ พลังเวท ยิ่งใส่พลังเวทลงไปมากเท่าไร ลูกบอลก็ยิ่งสว่างมากเท่านั้น

เขากล่าว

“ในเมื่อสายตั้งแต่วันแรกได้ ก็คงจะมั่นใจในระดับของตัวเองมาก เลยสินะ”

ด้านล่างเวทีมีเสียงหัวเราะครืน

สายตาของทุกคนหยุดอยู่บนร่างสืออัน แวดตาไม่มีความเป็นมิตร แม้แต่น้อย ต่างรอคอยที่จะได้เห็นเรื่องตลก

ถึงขั้นมีนักเรียนใหม่คนหนึ่งขำก๊ากแล้วอะจะก่อกวนขึ้นมา “อาจารย์ อย่าทำให้คนเขาลำบากใจเลย บอลอยู่ในมือเขาคงจะเป็นได้แค่ลูกบอล บริหารมือนั่นแหละ!”

เสียงหัวเราะครืนยิ่งดังขึ้น

“ปัง!”

เสียงระเบิดรุนแรงดังขึ้นภายในสนามฝึกซ้อมกว้างขวาง

ราวกับมีตัวหยุดไถ่อันชัดเจน ทั้งสนามซ้อมตกอยู่ในความเงียบ

สืออันก็ตกใจไม่ต่างกัน

นับตั้งแต่เขาเปลี่ยนกลับไปเป็นร่างมังกรครึ่งหนึ่งก็ควบคุมพลังตัวเอง ไม่ค่อยได้

หว่า...ทำไมปฏิกิริยาของคนพวกนี้ถึงใหญ่โตขนาดนี้

สืออันกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงุนงง ก็หันมองลูกบอลควบคุม พลังที่ถูกตัวเองบีบจนแตกในมือ แล้วหันไปมองกลุ่มนักเรียนที่นั่งค้าง ไปแล้ว ไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดตอนนี้ทั้งสนามฝึกจึงเงียบกริบ

มันคือลูกบอลบริหารมือไม่ใช่เหรอ

สีหน้าของสวีเจิงเหวินก็แข็งค้างเช่นกัน

เขานึกไม่ถึงว่าสื่ออันไม่ได้ใส่พลังเวทลงไปถูกลบเลย แต่กำนั้วมือนั่นบีบจนถูกลบระเบิดตู้ออ

ถูกลบไม่ทันได้สว่างสักนิดก็แหลกเป็นจุนไปแล้ว

และปัญหาใหญ่ที่สุดก็ถือเป็นไปได้ทุกอย่าง

แม้ถูกลบควบคุมพลังจะใช้เพื่อทดสอบการควบคุมพลังเวท แต่ในฐานะอุปกรณ์การสอน มันทนทานต่อแรงส่งพลังเวทและแรงกดดันทางกายภาพได้เป็นอย่างดี

นี่มันพลังพิสดารอะไรกันนี่?

หัวคิ้วเขาขมวดมุ่น คิ้วเขาจากถูกลบควบคุมพลังไปจากมือสื่ออันอย่างหยาบคายเล็กน้อย พึมพำเสียงเบาไม่ยอมเชื่อ “อุปกรณ์ต้องมีปัญหาอะไรแน่...”

ตอนนั้นเอง มือถือของสวีเจิงเหวินก็ดังขึ้น เขามองสื่ออันด้วยความหัวเสีย “รอก่อนเถอะ ถ้าฉันรู้ว่าเธอใช้ลูกไม้อะไร...”

เขาหัวเราะเสียงเย็น แล้วเดินไปรับสายด้านข้าง

สื่ออันถือโอกาสแอบขยับไปสองสามก้าวมาอยู่ข้างหลินเยียนหมิงที่ยืนอยู่แถวแรก กระซิบถามเสียงเบา

“จะว่าไป คาบนี้คือคาบอะไรเธอ?”

แม้ตารางเรียนจะส่งมาถึงมือเขาแล้ว แต่สื่ออันไม่แม้แต่จะดูก็ยึดมันลงกระเป๋าทิ้งสื่อเลย

ทว่าทั้งลานใหญ่ขนาดนี้ ทั้งถูกลบบริหารข้อมือ...

สื่ออันครุ่นคิด คาดเดาด้วยความไม่แน่ใจ

“คาบพละเธอ?”

หลินเยียนหมิง “...”

ตอนนั้นเอง สวีเจิงเหวินก็รับสายเสร็จและเดินกลับมา

ท่าที่เขาเปลี่ยนไปมาก ท่าหนึ่ด้วยหน้าตาใจดี “โฮเอี้ย ที่แท้เธอก็มาสายเพราะช่วยผู้บังคับบัญชาตัวเองหรือเธอ เป็นเด็กดีจริง ๆ เลย เมื่อกี้ทำไมถึงไม่บอกล่ะ”

เขามองสื่ออันด้วยความรักใคร่เมตตา “เร็ว มารวมกลุ่มเถอะ”

ทั้งสนามฝึกเจียนเป็นป่าสาก

“อ้อ ไซลี ผู้บังคับบัญชาผู้ฝากบอกเธอว่า เลิกเรียนแล้วให้เธอโทรหา
เขาหน่อย เขาจะมารับเธอ” สวีเจิงเหวินกล่าวอย่างเป็นมิตร

สื่ออันนิ่งงัน

เขาที่แอบหาเหตุผลการกระทำ ตัวแข็งที่อยู่กับที่

วินาทีที่ได้ยินชื่ออันคุ้นเคย ความทรงจำเมื่อคืนก็หวนกลับมาอีกครั้ง
อย่างควบคุมไม่อยู่

ปลายหูของสื่ออันแดงก่ำ เขาหดตัวไปด้านหลังอย่างไม่ค่อยเป็น
ธรรมชาติ จากนั้นก็หันไปมองทางมังกรด้านหลังตัวเองที่จวบจนตอนนี้ก็ยัง
ไม่หดยกลับไปด้วยความเคียดแค้น

สรุปว่ามันเป็นความผิดของเจ้า!

แล้ว...อีกเดี๋ยวยังต้องเจอมนุษย์คนนั้นอีก...สื่ออันยังเป็นกังวล
เข้าไปใหญ่

เสมือนสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของเจ้านาย ทางมังกรอันใหญ่ลู่ลง แกว่ง
ไปมาอย่างหมดอาลัยตายอยาก

- จะหดยกลับไปได้เมื่อไหร่เีย!